VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2013. gada 16. septembrī*

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Lēmums, ar kuru ir konstatēts LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpums — Cenas paaugstinājumu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Iebilde par prettiesiskumu — Pārkāpuma smagums — Atbildību mīkstinoši apstākļi — Vienlīdzīga attieksme — Samērīgums — Atpakaļejoša spēka aizliegums

Lieta T-386/10

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG , Izerlona [*Iserlohn*] (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja *H. Janssen*, *T. Kapp* un *M. Franz*, pēc tam *H. Janssen* un *T. Kapp*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Castillo de la Torre* un *A. Antoniadis*, pārstāvji, kuriem palīdz *A. Böhlke*, advokāts,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Simm* un *F. Florindo Gijón*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību prioritāri daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums [un armatūra]) un pakārtoti samazināt prasītājai ar šo lēmumu uzliktā naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 29. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Ar 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums [un armatūra]) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") Eiropas Komisija konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. panta pārkāpuma esamību vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies 17 uzņēmumi, esot noticis dažādos laikposmos starp 1992. gada 16. oktobri un 2004. gada 9. novembri un esot izpaudies kā pretkonkurences nolīgumu kopums vai saskaņotas darbības Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā (apstrīdētā lēmuma preambulas 2. un 3. apsvērums un 1. pants).

2 Precīzāk, Komisija apstrīdētajā lēmumā norādīja, ka konstatēto pārkāpumu veidojot, pirmkārt, minēto vannas istabu aprīkojuma ražotāju ikgadējas cenu paaugstināšanas un citu tarifikācijas elementu saskaņošana, kas esot notikusi regulārās nacionālo profesionālo apvienību rīkotajās sanāksmēs, otrkārt, cenu noteikšana vai saskaņošana, par ieganstu izmantojot īpašus notikumus, tādus kā izejvielu cenu paaugstināšana, euro ieviešana, kā arī ceļu nodevu ieviešana, un, treškārt, konfidenciālas komercinformācijas izpaušana un apmaiņa. Komisija turklāt konstatēja, ka cenu noteikšana vannas istabu aprīkojuma nozarē esot notikusi atbilstoši ikgadējiem cikliem. Šajā ziņā ražotāji esot noteikuši savus cenrāžus, kas parasti esot bijuši spēkā gada laikā un esot bijuši pamats komerciālajām attiecībām ar vairumtirgotājiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 152.–163. apsvērums).

3 Preces, uz kurām attiecās aizliegtā vienošanās, ir vannas istabu aprīkojums, kurš attiecas uz vienu no trim šādu preču apakšgrupām: sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – "trīs preču apakšgrupas"; apstrīdētā lēmuma preambulas 5. un 6. apsvērums).

4 Prasītāja *Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG*, kas saistībā ar trim preču apakšgrupām ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, ir viena no apstrīdētā lēmuma adresātiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 34.–36. apsvērums).

5 2004. gada 15. jūlijā *Masco Corp.* un tās meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG*, kas ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, un *Hüppe GmbH*, kas ražo dušas nodalījumus, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt šo naudas sodu apmēru. 2005. gada 2. martā Komisija atbilstoši 2002. gada paziņojuma par sadarbību 8. punkta a) apakšpunktam un 15. punktam pieņēma lēmumu par nosacītu atbrīvojumu no naudas soda par labu *Masco* (apstrīdētā lēmuma preambulas 126.–128. apsvērums).

6 2004. gada 9. un 10. novembrī Komisija, piemērojot Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. panta 4. punktu, veica iepriekš nepaziņotas pārbaudes vairāku sabiedrību un nacionālo profesionālo apvienību, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, telpās (apstrīdētā lēmuma preambulas 129. apsvērums).

7 2004. gada 15. un 19. novembrī *Grohe Beteiligungs GmbH* un tās meitasuzņēmumi, kā arī *American Standard Inc* (turpmāk tekstā – "*Ideal Standard*") un tās meitasuzņēmumi attiecīgi lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt šo naudas sodu apmēru (apstrīdētā lēmuma preambulas 131. un 132. apsvērums).

8 Laikposmā starp 2005. gada 15. novembri un 2006. gada 16. maiju Komisija atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. pantam nosūtīja informācijas pieprasījumus vairākām sabiedrībām un apvienībām, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, tostarp prasītājai (apstrīdētā lēmuma preambulas 133. apsvērums).

9 2006. gada 17. un 19. janvārī *Roca SARL*, kā arī *Hansa Metallwerke AG* un tās meitasuzņēmumi attiecīgi lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt šo naudas sodu apmēru. 2006. gada 20. janvārī prasītāja tāpat lūdza piemērot šādu atbrīvojumu no naudas soda vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt šo naudas sodu apmēru (apstrīdētā lēmuma preambulas 135.–138. apsvērums).

10 2007. gada 26. martā Komisija pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kurš tika paziņots prasītājai (apstrīdētā lēmuma preambulas 139. apsvērums).

11 2007. gadā no 12. līdz 14. novembrim notika uzklausīšana, kurā piedalījās prasītāja (apstrīdētā lēmuma preambulas 143. apsvērums).

12 2009. gada 9. jūlijā Komisija vairākām sabiedrībām, tostarp prasītājai, nosūtīja vēstuli ar faktu izklāstu, pievēršot to uzmanību noteiktiem pierādījumiem, uz kuriem Komisija paredzēja pamatoties, pieņemot galīgo lēmumu (apstrīdētā lēmuma preambulas 147. un 148. apsvērums).

13 Laikposmā starp 2009. gada 19. jūniju un 2010. gada 8. martu Komisija atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. pantam vairākām sabiedrībām, tostarp prasītājai, nosūtīja papildu informācijas pieprasījumus (apstrīdētā lēmuma preambulas 149.–151. apsvērums).

14 2010. gada 23. jūnijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

15 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja pirmām kārtām, ka šī sprieduma 2. punktā aprakstītā prakse esot daļa no vispārēja plāna, kura mērķis esot ierobežot konkurenci starp minētā lēmuma adresātiem un kuram esot tāda vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes, kura piemērošanas joma iekļauj šī sprieduma 3. punktā minētās trīs preču apakšgrupas un kurš attiecas uz Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritoriju (apstrīdētā lēmuma preambulas 778. un 793. apsvērums, turpmāk tekstā – "konstatētais pārkāpums"). Šajā ziņā tā tostarp ir uzsvērusi, ka minētā prakse esot bijusi atbilstoša vairākkārtēji novērojamam paraugam, kas sešās dalībvalstīs, kurās tika veikta Komisijas izmeklēšana, esot bijis viens un tas pats (apstrīdētā lēmuma preambulas 778. un 793. apsvērums). Tāpat tā norādīja, ka pastāvot nacionālas profesionālas apvienības attiecībā uz visām trim šī sprieduma 3. punktā minētajām preču apakšgrupām, kuras tā nosauca par "saskaņošanas apvienībām", nacionālas profesionālas apvienības, kas ietver dalībniekus, kuri darbojas vismaz divās no šīm trim preču apakšgrupām, kuras tā nosauca par "vairāku preču struktūrām", kā arī specializētas apvienības, kas ietver dalībniekus, kuri darbojas vienā no šīm trim preču apakšgrupām (apstrīdētā lēmuma preambulas 796. un 798. apsvērums). Visbeidzot tā konstatēja, ka pastāvot centrāla uzņēmumu grupa, kuri saskaņošanas apvienībās un vairāku preču apvienībās esot aizliegtās vienošanās dalībnieki dažādās dalībvalstīs (apstrīdētā lēmuma preambulas 796. un 797. apsvērums).

16 Attiecībā uz prasītājas dalību konstatētajā pārkāpumā Komisija norādīja, ka, lai gan tā esot sanitārtehnikas izstrādājumu ražotāja, tā, ņemot vērā tās dalību tādu saskaņošanas apvienību kā *Arbeitskreis Sanitärindustrie* (turpmāk tekstā – "*ASI*") Austrijā un *IndustrieForum Sanitär* Vācijā koluzīvajās sanāksmēs, tomēr esot zinājusi par dažādiem konstatētā pārkāpuma priekšmetu veidojošajiem preču sortimentiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 872. apsvērums). Tomēr saistībā ar aizliegtās vienošanās ģeogrāfisko teritoriju Komisija norādīja, ka nevarot uzskatīt, ka prasītāja par to būtu zinājusi visā pilnībā, bet vienīgi, ņemot vērā tās dalību divu minēto saskaņošanas apvienību un sanitārtehnikas izstrādājumu apakšgrupā specializētās Vācijas organizācijas *Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie* (turpmāk tekstā – "*AGSI*") sanāksmēs, par koluzīvo rīcību, kas ir notikusi Vācijā un Austrijā (apstrīdētā lēmuma preambulas 873. apsvērums).

17 Otrām kārtām, lai noteiktu katram uzņēmumam uzliekamā naudas soda apmēru, Komisija pamatojās uz Pamatnostādnēm naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes") (apstrīdētā lēmuma preambulas 1184. apsvērums).

18 Pirmkārt, Komisija noteica naudas soda pamatsummu. Lai to izdarītu, tā apstrīdētajā lēmumā precizēja, ka attiecībā uz katru uzņēmumu minētais aprēķins esot pamatots ar tā pārdošanas rezultātiem katrā dalībvalsti, kas ir reizināti ar dalības konstatētajā pārkāpumā gadu skaitu attiecībā uz katru dalībvalsti saistībā ar attiecīgo preču apakšgrupu, kā rezultātā esot ņemts vērā, ka daži uzņēmumi darbību ir veikuši vienīgi dažās dalībvalstīs vai vienīgi vienā no trim šī sprieduma 3. punktā minētajām preču apakšgrupām (apstrīdētā lēmuma preambulas 1197. apsvērums).

19 Sniedzot šādu precizējumu, Komisija koeficientu, kas ir saistīts ar konstatētā pārkāpuma smagumu 2006. gada pamatnostādņu 20.–23. punkta izpratnē, noteica 15 % apmērā. Šajā ziņā tā ir ņēmusi vērā četrus minētā pārkāpuma vērtēšanas kritērijus, tas ir, tā raksturu, kombinētās tirgus daļas, ģeogrāfisko teritoriju un īstenošanu (apstrīdētā lēmuma preambulas 1210.–1220. apsvērums).

20 Turklāt Komisija noteica koeficientu, kas prasītājai uzliktā naudas soda pamatsummai ir piemērojams saistībā ar konstatētā pārkāpuma ilgumu atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 24. pantam, 6,66 apmērā attiecībā uz Vāciju, jo šajā valstī prasītāja konstatētajā pārkāpumā ir piedalījusies no 1998. gada 6. marta līdz 2004. gada 9. novembrim, un 3,66 apmērā attiecībā uz Austriju, jo šajā valstī prasītāja konstatētajā pārkāpumā ir piedalījusies no 2001. gada 2. marta līdz 2004. gada 9. novembrim (apstrīdētā lēmuma preambulas 1223. apsvērums).

21 Visbeidzot Komisija, pamatojoties uz 2006. gada pamatnostādņu 25. punktu, lai atturētu attiecīgos uzņēmumus no dalības tādās horizontālās cenas noteikšanas vienošanās darbībās, kas ir līdzīgas tām, kuras ir apstrīdētā lēmuma priekšmets, un ņemot vērā šī sprieduma 19. punktā minētos četrus vērtējuma kritērijus, nolēma paaugstināt naudas soda pamatsummu, piemērojot papildsummu 15 % apmērā (apstrīdētā lēmuma preambulas 1224. un 1225. apsvērums).

22 No minētā izriet, ka attiecībā uz prasītāju uzliktā naudas soda pamatsummas apmērs ir EUR [*konfidenciāli*] [1] (apstrīdētā lēmuma preambulas 1226. apsvērums).

23 Otrkārt, Komisija pārbaudīja, vai pastāv atbildību pastiprinoši vai mīkstinoši apstākļi, kas var būt naudas soda pamatsummas pielāgošanas pamats. Attiecībā uz prasītāju tā nav konstatējusi nevienu atbildību pastiprinošu vai mīkstinošu apstākli.

24 Treškārt, Komisija, lai noteiktu uzliekamā naudas soda apmēru, atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktam piemēroja 10 % no iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā gūtā kopējā apgrozījuma maksimālā apmēra (turpmāk tekstā – "10 % maksimālais apmērs"). Prasītājai uzliktā naudas soda apmērs pēc 10 % maksimālā apmēra piemērošanas ir EUR 12 517 671 (apstrīdētā lēmuma 1261. un 1264. apsvērums).

25 Ceturtkārt, Komisija apstiprināja, ka prasītājai neesot tiesību uz naudas soda samazinājumu atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību, jo tās sniegtos pierādījumus nevarot uzskatīt par tādiem, kuriem būtu nozīmīga pievienotā vērtība minētā paziņojuma 21. punkta izpratnē (apstrīdētā lēmuma preambulas 1304. apsvērums).

1 — Konfidenciāli dati ir aizklāti.

26 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā konstatēja, ka, no 1998. gada 6. marta līdz 2004. gada 9. novembrim piedaloties turpinātā nolīgumā un saskaņotās darbībās vannas istabu aprīkojuma nozarē Vācijas un Austrijas teritorijā, prasītāja esot pārkāpusi LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu.

27 Par šo konstatēto pārkāpumu Komisija apstrīdētā lēmuma 2. panta 6. punktā uzlika prasītājai naudas sodu EUR 12 517 671 apmērā.

28 Apstrīdētā lēmuma 3. pantā Komisija minētā lēmuma 1. pantā norādītajiem uzņēmumiem izdeva rīkojumu, pirmkārt, izbeigt konstatēto pārkāpumu, ja vien tas jau nav izdarīts, un, otrkārt, atturēties no jebkuras apstrīdētā lēmuma 1. pantā norādītās rīcības vai darbības atkārtošanas, kā arī no tādas rīcības vai darbības, kam ir tāds pats vai līdzīgs mērķis vai sekas.

29 Apstrīdētā lēmuma 4. pantā ir uzskaitīti apstrīdētā lēmuma adresāti, to skaitā prasītāja.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

30 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 8. septembrī, prasītāja cēla šo prasību.

31 Ar procesuālu rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 14. oktobrī, Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar 2011. gada 8. marta rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs šo lūgumu apmierināja.

32 2011. gada 7. aprīlī Padome iesniedza savu iestāšanās rakstu. Lietas dalībnieki par minēto rakstu iesniedza savus apsvērumus.

33 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (ceturtā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva Komisijai rakstveida jautājumus. Ar 2012. gada 30. janvāra vēstuli tā uz šiem jautājumiem atbildēja noteiktajā termiņā.

34 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausīti 2012. gada 29. februāra tiesas sēdē.

35 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

— pakārtoti samazināt prasītājai uzliktā naudas soda apmēru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

36 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

37 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktā paredzēto iebildi par prettiesiskumu;

— pienācīgi lemt par tiesāšanās izdevumiem.

Juridiskais pamatojums

38 Ievadam ir jāatgādina, ka Savienības tiesas īstenojamā pārbaude tiesā attiecībā uz lēmumiem, ko Komisija ir pieņēmusi, lai piemērotu sankcijas par konkurences tiesību pārkāpumiem, ir balstīta uz LESD 263. pantā paredzēto tiesiskuma pārbaudi, ko, ja tiesā šajā ziņā ir izvirzīts prasījums, papildina neierobežota kompetence, kas minētajai tiesai saskaņā ar LESD 261. pantu ir atzīta ar Regulas Nr. 1/2003 31. pantu (šajā ziņā skat. Tiesas 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-386/10 P *Chalkor*/Komisija, Krājums, I-13085. lpp., 53., 63. un 64. punkts). Šī kompetence pilnvaro tiesu papildus vienkāršai sankcijas tiesiskuma pārbaudei aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to attiecīgā gadījumā atcelt, samazināt vai palielināt uzliktā naudas soda apmēru vai noteikto kavējuma naudu (skat. Tiesas 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-272/09 P *KME* u.c./Komisija, Krājums, I-12789. lpp., 103. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 5. oktobra spriedumu lietā T-11/06 *Romana Tabacchi*/Komisija, Krājums, II-6681. lpp., 265. punkts).

39 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka atbilstoši šai prasībai prasītāja ir iesniegusi Vispārējai tiesai divus pirmos prasījumus, respektīvi, par to, pirmkārt, lai apstrīdētais lēmums tiktu atcelts, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, un, otrkārt, pakārtoti – lai tiktu samazināts tai uzliktā naudas soda apmērs.

40 Turklāt ir jāatzīmē, ka aizstāvības rakstā Komisija būtībā norāda, ka pirmais prasījums esot nepieņemams, pamatojoties uz to, ka tas nebalstoties ne uz vienu prasības pieteikumā iekļautu pamatu.

41 Ņemot vērā atgādināto judikatūru un iepriekš minētos apsvērumus, Vispārējā tiesa pirmām kārtām izskatīs prasības pieteikumā iekļautā pirmā prasījuma pieņemamību. Otrām kārtām, pārbaudot apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, tā izskatīs prioritāri izvirzīto prasījumu attiecībā uz daļēju apstrīdētā lēmuma atcelšanu pamatotību; pēc tam trešām kārtām – pakārtoti izvirzīto prasījumu attiecībā būtībā uz to, lai Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, pārskatītu Komisijas prasītājai uzliktā naudas soda apmēra, to samazinot, pamatotību.

I – *Par pieņemamību*

42 Komisija būtībā norāda, ka pirmais prasījums esot nepieņemams, jo prasītājas izvirzītie pamati esot vērsti tikai uz naudas soda apmēra samazināšanu. Turklāt tā uzskata, ka prasītājas centieni replikā labot prasības pieteikuma pamatojuma trūkumu esot jānoraida kā novēloti.

43 Prasītāja būtībā atbild, ka no prasības pieteikumā norādītajiem faktiem esot jāizdara secinājums, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ. Turklāt replikā tā precizē, ka šī atcelšana izrietot no tā, ka tā neesot piedalījusies konstatētajā pārkāpumā, jo, kā Komisija esot secinājusi apstrīdētā lēmuma preambulas 873. apsvērumā, tai neesot bijis zināma minētā pārkāpuma ģeogrāfiskā teritorija, tas ir, ka [pārkāpums aptver] sešu dalībvalstu teritoriju.

44 Pirmām kārtām saistībā ar pirmā prasījuma pieņemamības vērtējumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja prasītāja nenorāda nevienu pamatu, lai atbalstītu savu prasījumu, Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais nosacījums, ka ir jānorāda kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem, nav izpildīts un tādējādi minētais prasījums ir jānorāda kā nepieņemams (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1998. gada 14. maija spriedumu apvienotajās lietās no T-339/94 līdz T-342/94 *Metsä-Serla* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1727. lpp., 62. punkts, un 2004. gada 23. marta spriedumu lietā T-310/02 *Theodorakis*/Padome, *Recueil FP*, I-A-95. un II-427. lpp., 21. un 22. punkts).

45 Turklāt tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan ir jāatzīst, ka prasības pamatu izklāsts nav saistīts ar Reglamenta terminoloģiju un uzskaitījumu un ka šo pamatu sniegšana var būt pietiekama, ņemot vērā drīzāk to būtību, nevis juridisko kvalifikāciju, tomēr tas ir piemērojams ar nosacījumu, ka minētie pamati pietiekami skaidri izriet no prasības pieteikumā (Vispārējās tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe*/Komisija, *Recueil*, II-523. lpp., 21. punkts, un 2012. gada 20. janvāra rīkojums lietā T-315/10 *Groupe Partouche*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 20. punkts; Vispārējās tiesas 2012. gada 25. oktobra spriedums lietā T-161/06 *Arbos*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 22. punkts).

46 Šajā lietā, lai spriestu par pirmā prasījuma pieņemamību, atbilstoši šī sprieduma 44. un 45. punktā minētajai judikatūrai ir jāpārbauda, vai prasītāja ir izvirzījusi pamatus un – vismaz kopsavilkuma veida – faktiskos un tiesiskos apstākļus, ar kuriem šie iebildumi ir pamatoti, kas būtībā pamato minēto prasījumu.

47 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirza astoņus pamatus. Šie pamati attiecas uz, pirmkārt, būtībā – kļūdām vērtējumā saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu attiecībā uz prasītājai inkriminējamā pārkāpuma konstatēšanu un tai uzliktā naudas soda apmēru; otrkārt, Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta pārkāpumu, kas izrietot no minētās regulas 23. panta 2. punktā minētā 10 % maksimālā apmēra piemērošanas; treškārt, prasītājas individuālās dalības konstatētajā pārkāpumā neņemšanu vērā, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu; ceturtkārt, Komisijas agrāku lēmumu neņemšanu vērā, pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu; piektkārt, ierobežotas prasītājas ekonomiskās kapacitātes neņemšanu vērā, pārkāpjot samērīguma principu; sestkārt, atpakaļejošā spēka aizlieguma principa pārkāpumu, kas izrietot no 2006. gada pamatnostādņu, kurās esot paredzēta smagāka naudas sodu apmēra noteikšanas metode nekā tā, kura ir bijusi paredzēta Pamatnostādnēs sodanaudas [naudas soda] noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un EOTK līguma 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp., turpmāk tekstā – "1998. gada pamatnostādnes"), piemērošanas rīcībai, kura ir agrāka par to pieņemšanu; septītkārt, to, ka ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu tiekot pārkāpts precizitātes princips, un, astotkārt, 2006. gada pamatnostādņu prettiesiskumu, jo tajās Komisijai esot paredzēta pārāk plaša rīcības brīvība. Šie pēdējie divi pamati veidojot iebildi par prettiesiskumu.

48 Protams, ir jākonstatē, ka prasītāja šos astoņus pamatus ir izvirzījusi, neprecizējot, kurš no pirmajiem diviem prasījumiem tiem ir jāpamato.

49 Tomēr ir jānorāda, ka, izņemot trešo pamatu, kurš būtībā ir izvirzīts, lai pamatotu otro prasījumu, jo tas ir vērsts uz to, lai Vispārējā tiesa grozītu prasītājai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanas parametrus, ievērojot tās individuālo situāciju, salīdzinot ar citu dalībnieku situāciju, pirmais, otrais, ceturtais un piektais pamats ir būtībā vērsti uz to, lai Vispārējā tiesa secinātu, ka, neņemot vērā dažādos apstākļus, kas raksturo prasītājas dalību konstatētajā pārkāpumā, Komisija ir pieļāvusi vairākas kļūdas vērtējumā, kuru rezultātā apstrīdēto lēmumu skar nelikumības, saistībā ar kurām apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ vai vismaz jāsamazina prasītājai uzliktā naudas soda apmērs. Saistībā ar sesto pamatu ir jākonstatē, ka, norādot uz atpakaļejošā spēka aizlieguma principa pārkāpumu, kas izrietot no 2006. gada pamatnostādņu piemērošanas prasītājai inkriminējamai rīcībai, kura ir tikusi veikta pirms minēto pamatnostādņu piemērošanas, prasītāja būtībā lūdz Vispārējo tiesu konstatēt, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā izmantoto naudas soda apmēra noteikšanas metodi skarot nelikumības, saistībā ar kurām apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ vai vismaz jāsamazina prasītājai uzliktā naudas soda apmērs, katrā ziņā, ciktāl minētā naudas sods apmērs būtu bijis mazāks, ja Komisija būtu piemērojusi 1998. gada pamatnostādnes. Saistībā ar septīto un astoto pamatu ir jākonstatē, ka, norādot attiecīgi uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta un 2006. gada pamatnostādņu prettiesiskumu, prasītāja vēlas pierādīt, ka apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas prasītājai uzliktā naudas soda noteikšanas vajadzībām ir pamatots ar minēto pantu un minētajām pamatnostādnēm, skarot nelikumības, saistībā ar kurām Vispārējai tiesai apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ vai vismaz jāsamazina uzliktā naudas soda apmērs.

50 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, izņemot trešo pamatu, pārējie prasības pieteikumā iekļautie pamati ir tikuši izvirzīti, lai pamatotu arī pirmo prasījumu. Tātad pretēji tam, ko norāda Komisija, pirmais prasījums ir jāatzīst par pieņemamu.

51 Otrām kārtām saistībā ar argumentu, ko prasītāja ir norādījusi replikā, lai pierādītu, ka tā nav piedalījusies vienotā un turpinātā pārkāpumā, kas attiecas uz sešām dalībvalstīm, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punktu pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets un jāietver izvirzīto pamatu kopsavilkums un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad šie pamati ir saistīti ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi procesa laikā. Tomēr pamats, kas tieši vai netieši papildina pieteikumā par lietas ierosināšanu iepriekš izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir jāatzīst par pieņemamu (skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 26. jūnija spriedumu lietā T-94/98 *Alferink* u.c./Komisija, Krājums, II-1125. lpp., 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Šajā lietā saistībā ar konstatētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju Vispārējā tiesa norāda, ka divās prasības pieteikuma rindkopās prasītāja, lai pamatotu pirmo un trešo pamatu, pārmet Komisijai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu, kas izrietot no to pašu faktoru piemērošanas kā tie, kuri ir tikuši izmantoti attiecībā uz uzņēmumiem, kas ir zinājuši par konstatētu pārkāpumu visā pilnībā, lai gan apstrīdētā lēmuma preambulas 873. apsvērumā tā esot secinājusi, ka prasītājas zināšanas par minētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju ir bijušas ierobežotas ar divu dalībvalstu teritoriju (Vācija un Austrija) no sešām valstīm, uz kurām ir attiecies minētais pārkāpums. Turklāt divās rindkopās prasītāja apgalvo, ka tās dalība pārkāpumā tādējādi esot aprobežojusies ar šo divu dalībvalstu teritoriju.

53 Turpretim saistībā ar citām būtiskām konstatētā pārkāpuma pazīmēm ir jākonstatē, ka šīs pazīmes un tostarp faktu, ka minētais pārkāpums ir attiecies uz šī sprieduma 3. punktā minētajām trim preču apakšgrupām, prasītāja prasības pieteikumā nav apstrīdējusi, bet aprobežojusies ar norādi, ka tā esot darbojusies tikai vienas no šīm trim apakšgrupām tirgū.

54 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir uzskatāms, ka argumenti, ko prasītāja ir izteikusi replikā un kas ir vērsti uz to, lai apstrīdētu konstatētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju, veido prasības pieteikumā izteikta iebilduma paplašināšanu un tādējādi ir uzskatāmi par pieņemamiem. Turpretim citi replikā norādītie argumenti, kuri ir vērsti uz to, lai apstrīdētu citas konstatētā pārkāpuma būtiskās pazīmes, nav uzskatāmi par prasības pieteikumā izteikta iebilduma paplašināšanu un, ņemot vērā to novēlotu iesniegšanu, ir atzīstami par nepieņemamiem.

II – *Par lietas būtību*

55 Kā ir norādīts šī sprieduma 49. punktā, prasītāja, lai pamatotu savu prasību, izvirza astoņus pamatus. Pirmais, otrais, ceturtais, piektais un sestais pamats ir tikuši izvirzīti, lai pamatotu gan prasījumus attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, gan arī prasījumus, kas ir vērsti uz to, lai Vispārējā tiesa samazinātu prasītājai uzliktā naudas soda apmēru (pirmais un otrais prasījums). Trešais pamats ir ticis izvirzīts, lai pamatotu tikai prasījumu, kas ir vērsts uz to, lai Vispārējā tiesa samazinātu minēto naudas soda apmēru (otrais prasījums). Runājot par sesto un septīto pamatu, kā tas izriet no tā paša punkta, ir uzskatāms, ka tie veido iebildi par prettiesiskumu.

56 Tātad pirmām kārtām ir jāizskata divas iebildes par prettiesiskumu, kas ir izvirzītas septītajā un astotajā pamatā. Otrām kārtām, kā ir norādīts šī sprieduma 41. punktā, tiks izskatīti, pirmkārt, prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu un, otrkārt, prasījumi attiecībā uz to, lai Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, pārskatītu uzliktā naudas soda apmēru, to samazinot.

A – *Par iebildēm par prettiesiskumu*

1. Par iebildi attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta prettiesiskumu

57 Saistībā ar iebildi attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta prettiesiskumu (turpmāk tekstā – "pirmā iebilde") prasītāja būtībā norāda, ka ar minēto pantu, ar kuru ir pamatots apstrīdētais lēmums, tiekot pārkāpts "precizitātes princips", jo šajā pantā pārkāpuma smagums un ilgums esot vienīgi minēti kā naudas soda apmēra aprēķina parametri, šos jēdzienus precīzāk nedefinējot, kas nozīmējot, ka attiecībā uz naudas soda noteikšanu Komisijai ir gandrīz neierobežota rīcības brīvība.

58 Komisija, ko atbalsta Padome, iebilst pret prasītājas pirmās iebildes pamatojumam norādītajiem argumentiem.

59 Lai gan prasītāja šajā lietā norāda uz "precizitātes principa" pārkāpumu, ir jākonstatē, ka būtībā tā, apgalvojot, ka pārkāpuma smaguma un ilguma jēdzieni neesot pietiekami precīzi, atsaucas uz sodu tiesiskuma principu un tiesiskās drošības principu (šajā ziņā skat. Tiesas 2011. gada 29. marta spriedumu lietā C-352/09 P *ThyssenKrupp Nirosta*/Komisija, Krājums, I-2359. lpp., 80. punkts). Tātad pirmā iebilde ir jāizskata, ņemot vērā šos abus principus.

60 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka sodu tiesiskuma princips, kas ir paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV 2010, C 83, 289. lpp.) 49. pantā un ir ticis nostiprināts tostarp Romā 1950. gadā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 7. pantā, ir tiesiskās drošības principa rezultāts un šis princips prasa, lai Eiropas Savienības tiesiskajā regulējumā tiktu skaidri definēti pārkāpumi un par tiem paredzētie sodi (skat. iepriekš 59. punktā minēto spriedumu lietā *ThyssenKrupp Nirosta*/Komisija, 80. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī Vispārējās tiesas 2006. gada 5. aprīļa spriedumu lietā T-279/02 *Degussa* /Komisija, Krājums, II-897. lpp., 66. punkts, un 2010. gada 19. maija spriedumu lietā T-11/05 *Wieland-Werke* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, 58. punkts).

61 Turklāt tiesiskās drošības princips prasa, lai šāds regulējums ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tajā noteikto saistību apjomu un lai šīs personas nepārprotami zinātu savas tiesības un pienākumus un spētu atbilstoši rīkoties (iepriekš 59. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *ThyssenKrupp Nirosta*/Komisija, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Lai izpildītu sodu tiesiskuma principa un tiesiskās drošības principa prasības, netiek prasīts, lai tiesību normu, ar kurām ir uzlikti šie sodi, formulējumi būtu tik precīzi, lai sekas, kas varētu rasties šo tiesību normu pārkāpuma rezultātā, būtu absolūti precīzi paredzamas. Neprecīzu formulējumu lietošana tiesību normā ne vienmēr rada šo divu principu pārkāpumu, un tas, ka likums piešķir rīcības brīvību, pats par sevi nav pretrunā prasībai par paredzamību, ja vien šādas brīvības izmantošanas apjoms un kārtība ir pietiekami skaidri definēta (šajā ziņā skat. iepriekš 60. punktā minēto spriedumu lietā *Degussa* /Komisija, 71. punkts, un iepriekš 60. punktā minēto spriedumu lietā *Wieland-Werke* u.c./Komisija, 62. un 63. punkts).

63 Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka likuma skaidrība tiek novērtēta, ņemot vērā ne vien attiecīgās tiesību normas formulējumu, bet arī precizējumus, kas ir sniegti pastāvīgajā un publicētajā judikatūrā (2008. gada 22. maija spriedums lietā C-266/06 P *Evonik Degussa*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 40. punkts). Tāpat tā ir uzsvērusi, ka no judikatūras izrietošos kritērijus attiecībā uz naudas sodu apmēra aprēķina metodi Savienības konkurences tiesībās Komisija tostarp ir pārņēmusi, lai izstrādātu pamatnostādnes, un tie tai ir ļāvuši attīstīt zināmu un pieejamu lēmumpieņemšanas praksi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Evonik Degussa*/Komisija, 61. punkts).

64 Saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta spēkā esamību, ņemot vērā sodu tiesiskuma principu un tiesiskās drošības principu, ir jāatgādina, ka Vispārējā tiesa saistībā ar argumentiem, kas būtībā ir līdzīgi tiem, ko prasītāja ir izklāstījusi, lai pamatotu pirmo iebildi, jau ir nospriedusi, ka šī panta 2. un 3. punkts, kas ir jāaplūko kopumā, jo ar tiem tiek ierobežota Komisijas rīcības brīvība, atbilst no minētajiem principiem izrietošajām prasībām (iepriekš 60. punktā minētais spriedums lietā *Wieland-Werke* u.c./Komisija, 63.–72. punkts).

65 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmā iebilde ir jānoraida kā nepamatota.

2. Par iebildi attiecībā uz 2006. gada pamatnostādņu prettiesiskumu

66 No prasības pieteikuma un 2012. gada 30. janvāra vēstules izriet, ka saistībā ar iebildi attiecībā uz 2006. gada pamatnostādņu prettiesiskumu (turpmāk tekstā – "otrā iebilde") prasītāja norāda, ka šīs pamatnostādnes, tostarp to 35. un 37. punkts, esot prettiesiskas, jo, ņemot vērā ar tām Komisijai piešķirto gandrīz neierobežoto rīcības brīvību, ar tām tiekot pārkāpts sodu tiesiskuma princips un tiesiskās drošības princips.

67 Komisija iebilst pret prasītājas otrās iebildes pamatojumam izklāstītajiem argumentiem.

68 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Komisijas pamatnostādņu pieņemšana dod ieguldījumu sodu tiesiskuma principa nodrošināšanā. Šajā ziņā ir jānorāda, ka pamatnostādnēs vispārīgi un abstrakti ir noteikta metodoloģija, ko Komisija ir apņēmusies izmantot, nosakot naudas sodu apmēru, un tādējādi ir nodrošināta uzņēmumu tiesiskā drošība (Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 211. un 213. punkts).

69 Otrkārt, no 2006. gada pamatnostādņu 2. punkta izriet, ka tās iekļaujas ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punktu noteiktajā tiesiskajā ietvarā. Šī sprieduma 59.–64. punktā jau ir ticis konstatēts, ka šis pants atbilst no sodu tiesiskuma principa un tiesiskās drošības principa izrietošajām prasībām.

70 Treškārt, ir jāuzsver, ka, pieņemot 2006. gada pamatnostādnes, Komisija nav pārkāpusi tai ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punktu piešķirtās rīcības brīvības robežas (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. iepriekš 68. punktā minēto spriedumu lietā *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 250. punkts).

71 Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktā ir paredzēts, ka, nosakot soda naudas apmēru, Komisija ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu. 2006. gada pamatnostādņu 19. punktā ir noteikts, ka naudas soda pamatsumma atbilst pārdošanas vērtības daļai, ko nosaka atkarībā no pārkāpuma smaguma pakāpes, reizinot to ar gadu skaitu, kuru gaitā izdarīts pārkāpums.

72 Precīzāk, runājot par pārkāpuma smaguma ņemšanu vērā, saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 21.–23. punktu vērā ņemamo pārdošanas vērtības daļu (turpmāk tekstā – "pārkāpuma smaguma koeficients") nosaka līmenī, kas nepārsniedz 30 % no visas pārdošanas vērtības, ņemot vērā vairākus faktorus, tādus kā pārkāpuma veids, visu attiecīgo dalībnieku kopējā tirgus daļa, pārkāpuma ģeogrāfiskā teritorija un tas, vai pārkāpums ir vai nav īstenots, ievērojot, ka vienošanās par cenu noteikšanu, tirgus sadali un ražošanas izlaides ierobežošanu jau pēc sava rakstura pieder pie vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem. 2006. gada pamatnostādņu 25. punktā ir precizēts, ka preventīvā nolūkā Komisija iekļauj pamatsummā proporciju, kura ļauj aprēķināt papildu summu (turpmāk tekstā – "papildu summas koeficients"), kas līdzvērtīga 15 % līdz 25 % no pārdošanas vērtības, ņemot vērā iepriekš minētos faktorus.

73 Saistībā ar pārkāpuma ilguma ņemšanu vērā 2006. gada pamatnostādņu 24. punktā ir noteikts, ka, pirmkārt, summu, ko nosaka uz pārdošanas vērtības pamata, reizina ar gadu skaitu, kuru gaitā uzņēmums piedalījies pārkāpumā, un, otrkārt, ka periodu, kas mazāks par sešiem mēnešiem, ieskaita kā pusgadu, un periodu, kas garāks par sešiem mēnešiem, bet īsāks par veselu gadu, ieskaita kā veselu gadu.

74 Atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 27.–31. punktam pamatsumma turpmāk var tikt koriģēta, lai ņemtu vērā atbildību pastiprinošus un mīkstinošus apstākļus un lai nodrošinātu pietiekamu naudas soda apmēra preventīvo iedarbību. Minēto pamatnostādņu 34. punktā ir noteikts, ka to var arī samazināt, lai ņemtu vērā 2002. gada paziņojumu par sadarbību.

75 2006. gada pamatnostādņu 32. punktā vēl ir precizēts, ka katram uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai, kas piedalās pārkāpumā, uzliktā naudas soda galīgā summa nekādā ziņā nepārsniedz 10 % no kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā, kā noteikts Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā.

76 Visbeidzot, pirmkārt, 2006. gada pamatnostādņu 35. punktā Komisija paredz, ka izņēmuma gadījumos tā saistībā ar naudas soda apmēra noteikšanu var ņemt vērā uzņēmuma maksātnespēju. Pretēji tam, ko norāda prasītāja, ar šo tiesību normu Komisijai nav paredzēta neierobežota rīcības brīvība, jo naudas soda apmēra samazinājuma uzņēmuma maksātnespējas dēļ piešķiršanas nosacījumi tajā ir precīzi aprakstīti. Tātad minētajā punktā ir precizēts, ka, no vienas puses, nelabvēlīgs finanšu stāvoklis vai zaudējumi vien nav iemesls, lai piešķirtu naudas soda apmēra samazinājumu, un ka, no otras puses, samazinājumu var piešķirt tikai, pamatojoties uz objektīviem pierādījumiem, ka naudas soda uzlikšana neatgriezeniski apdraudētu attiecīgā uzņēmuma dzīvotspēju un izraisītu vērtības zudumu visiem tā aktīviem.

77 Otrkārt, 2006. gada pamatnostādņu 37. punktā Komisija norāda, ka konkrētie lietas apstākļi vai vajadzība konkrētā gadījumā panākt preventīvu iedarbību var attaisnot Komisijas novirzīšanos no 2006. gada pamatnostādnēs paredzētās metodikas. Tā kā minētā punkta noteikumi neļauj nepiemērot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punktā paredzētos principus, ir uzskatāms, ka, pretēji tam, ko norāda prasītāja, Komisijai ar tiem netiek piešķirta gandrīz neierobežota rīcības brīvība un tādējādi minētais punkts nav novirze no sodu tiesiskuma principa.

78 No minētā izriet, ka Komisijas 2006. gada pamatnostādņu pieņemšana, ciktāl tās iekļaujas ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punktu paredzētajā tiesību ietvarā, ir devusi ieguldījumu no šīs tiesību normas izrietošās Komisijas rīcības brīvības īstenošanas robežu precizēšanā (iepriekš 60. punktā minētais spriedums lietā *Degussa*/Komisija, 82. punkts) un [ar pamatnostādnēm] nevis tika pārkāpts sodu tiesiskuma princips, bet gan tiek veicināta tā ievērošana.

79 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, otrā iebilde ir jānoraida kā nepamatota.

B – *Par prioritāri izvirzītajiem prasījumiem, kas ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu*

80 Kā ir norādīts šī sprieduma 49. pantā, pirmais, otrais, ceturtais, piektais un sestais pamats ir tikuši izvirzīti, lai pamatotu tostarp prasījumus attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu.

81 Tā kā Komisija apstrīdētajā lēmumā ir piemērojusi 2006. gada pamatnostādnes un tā kā, kā ir secināts šī sprieduma 78. punktā, otrā iebilde ir jānoraida, vispirms ir jāizskata sestais pamats attiecībā uz atpakaļejošā spēka aizlieguma principa pārkāpumu, kas izrietot no šo pamatnostādņu piemērošanas prasītājai inkriminējamai rīcībai, kura ir tikusi veikta pirms minēto pamatnostādņu pieņemšanas. Turpmāk tiks izskatīti pirmais, otrais, ceturtais un piektais izvirzītais pamats, ciktāl tie ir vērsti uz to, lai pierādītu, ka apstrīdēto lēmumu skarot nelikumības, kas izriet no vairākām Komisijas pieļautām kļūdām vērtējumā.

1. Par sesto pamatu attiecībā uz atpakaļejošā spēka aizlieguma principa pārkāpumu

82 Prasītāja norāda, ka, tā kā aizliegtā vienošanās attiecoties uz laikposmu starp 1992. un 2004. gadu, Komisijai esot bijis jāpiemēro 1998. gada pamatnostādnes. Tā uzskata, ka, ciktāl Komisija naudas sodu apmēru ir noteikusi, balstoties uz 2006. gada pamatnostādnēm, tā esot pārkāpusi atpakaļejošā spēka aizlieguma principu. Tā piebilst, ka 1998. gada pamatnostādņu piemērošanas rezultātā tiktu piemērots mazāk smags naudas sods.

83 Komisija apstrīd prasītājas sestā pamata pamatojumam izklāstītos argumentus.

84 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru krimināltiesību normu atpakaļejošā spēka aizlieguma princips, kas ir paredzēts Pamattiesību hartas 49. pantā un ir nostiprināts tostarp ECPAK 7. pantā, kura ievērošanu nodrošina Savienības tiesa, var liegt ar atpakaļejošu spēku piemērot tās normas jaunu interpretāciju, ar kuru ir paredzēts pārkāpums, ja pārkāpuma izdarīšanas brīdī šīs interpretācijas rezultāts nebija saprātīgi paredzams (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. 2007. gada 8. februāra spriedumu lietā C-3/06 P *Groupe Danone*/Komisija, Krājums, I-1331. lpp., 87.–89. punkts un tajos minētā judikatūra, un Vispārējās tiesas 2012. gada 2. februāra spriedumu lietā T-83/08 *Denki Kagaku Kogyo* un *Denka Chemicals*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 120. punkts).

85 Otrkārt, tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan no Regulas Nr. 1/2003 23. panta 5. punkta izriet, ka lēmumiem, ar kuriem tiek uzlikts naudas sods par konkurences tiesību pārkāpumiem, nav krimināltiesiska rakstura, Komisijai ikvienā administratīvā procesā, kura rezultātā, piemērojot Līguma konkurences tiesību normas, var tikt uzlikti sodi, ir jāievēro atpakaļejošā spēka aizlieguma princips (šajā ziņā skat. iepriekš 68. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 202. punkts; skat. iepriekš 84. punktā spriedumu lietā *Denki Kagaku Kogyo* un *Denka Chemicals*/Komisija, 122. punkts). Tas tā ir tostarp tad, ja Komisija nolemj grozīt sankciju piemērošanas politiku, kas šajā lietā ir tās vispārējā konkurences politika naudas sodu jautājumos. Šādi grozījumi, it īpaši, ja tie tiek īstenoti, pieņemot tādas rīcības normas kā pamatnostādnes, var radīt sekas saistībā ar atpakaļejoša spēka aizlieguma principu (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 222. punkts).

86 Treškārt, lai kontrolētu atpakaļejoša spēka aizlieguma principa ievērošanu, ir ticis nospriests, ka ir jāpārbauda, vai konkrēto grozījumu bija iespējams paredzēt brīdī, kad tika izdarīti attiecīgie pārkāpumi (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 224. punkts). Paredzamības jēdziena piemērojamība lielā mērā ir atkarīga no attiecīgā teksta satura, no jomas, uz kuru tas attiecas, kā arī no tā adresātu skaita un statusa. Likuma paredzamība nav pretrunā tam, ka attiecīgā persona ir spiesta izmantot profesionālus padomus, lai lietā pastāvošajos apstākļos saprātīgi novērtētu, kādas sekas attiecīgais akts varētu radīt. Šo gadījumu it īpaši var attiecināt uz profesionāļiem, kas pieraduši, ka, veicot savus pienākumus, viņiem jārīkojas ar lielu piesardzību. Tādējādi var sagaidīt, ka viņi būs īpaši uzmanīgi, novērtējot ar šādu darbību saistītus riskus (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 219. punkts).

87 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka konkurences tiesību normu, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 noteikumiem, efektīva piemērošana prasa, lai Komisijai, ievērojot minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzēto robežu, jebkurā brīdī būtu iespēja paaugstināt naudas sodu līmeni, ja tas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu konkurences politikas īstenošanu. No iepriekš minētā izriet, ka uzņēmumi, kas iesaistīti administratīvajā procesā, kura rezultātā var tikt uzlikts naudas sods, nevar tiesiski paļauties ne uz to, ka Komisija nepārsniegs iepriekš piemēroto naudas sodu apmēru, ne arī uz to noteikšanas metodi, bet, tieši pretēji, minētajiem uzņēmumiem ir jāņem vērā iespēja, ka Komisija jebkurā brīdī var nolemt palielināt naudas sodu apmēru salīdzinājumā ar tiem, kuri piemēroti iepriekš, vai nu paaugstinot naudas sodu apmēru līmeni, naudas sodus darot zināmus individuālā lēmumā, vai nu piemērojot konkrētam gadījumam tādas vispārpiemērojamas rīcības normas kā pamatnostādnes (iepriekš 84. punktā minētais spriedums lietā *Groupe Danone*/Komisija, 90. un 91. punkts, un iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 227.–230. punkts).

88 Šajā lietā, pirmkārt, ir jāatgādina, kā tas jau ticis secināts šī sprieduma 69. un 78. punktā, ka 2006. gada pamatnostādnes iekļaujas ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punktu paredzētajā tiesību ietvarā un ka tās ir devušas ieguldījumu no šīs tiesību normas izrietošās Komisijas rīcības brīvības īstenošanas robežu precizēšanā. Šī sprieduma 75. punktā Vispārējā tiesa tostarp ir konstatējusi, ka ar 2006. gada pamatnostādņu 32. punktu katram uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai, kas piedalās pārkāpumā, uzliktā naudas soda galīgā summa ir ierobežota ar 10 % no kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā, kā noteikts Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā.

89 Otrkārt, ir jānorāda, ka, pat ja nepastāv tieši izteikta tiesību norma par 1998. gada pamatnostādņu periodisku pārskatīšanu, prasītājai, ņemot vērā pastāvošo judikatūru, ir bijusi jāņem vērā iespēja, ka pēc tam, kad pārkāpums jau ir izdarīts, Komisija var nolemt pieņemt un piemērot jaunas pamatnostādnes naudas sodu apmēra aprēķināšanai (iepriekš 84. punktā minētais spriedums lietā *Denki Kagaku Kogyo* un *Denka Chemicals*/Komisija, 116. punkts).

90 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka 2006. gada pamatnostādnes un it īpaši tajās ietvertā jaunā naudas sodu apmēra noteikšanas metode, ja pieņem, ka attiecībā uz uzliekamo naudas sodu līmeni tā radītu smagākas sekas, salīdzinot ar 1998. gada pamatnostādnēs paredzēto metodi, tajā laikā, kad konstatētais pārkāpums tika izdarīts, tādiem uzņēmumiem kā prasītāja bija saprātīgi paredzamas un ka, apstrīdētajā lēmumā 2006. gada pamatnostādnes piemērojot pārkāpumam, kas tika izdarīts pirms to pieņemšanas, Komisija nav pārkāpusi atpakaļejošā spēka aizlieguma principu (šajā ziņā skat. iepriekš 68. punktā minēto Tiesas spriedumu apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 231. un 232. punkts, un 2006. gada 18. maija Tiesas spriedumu lietā C-397/03 P *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija, Krājums, I-4429. lpp., 25. punkts).

91 Tādējādi sestais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

2. Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdām vērtējumā, ko Komisija esot pieļāvusi saistībā ar prasītājai inkriminējamā pārkāpuma konstatēšanu un tai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu

92 Vispirms ir jākonstatē, ka prasības pieteikumā norādītais pirmā pamata nosaukuma formulējums, tas ir, "atbildētāja, pārkāpjot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, neņem vērā vairākus atbildību mīkstinošus apstākļus, kas liecina par labu prasītājai", varētu likt domāt, ka prasītāja uzskata, ka apstrīdēto lēmumu skarot vairākas nelikumības, kas izriet no tā, ka Komisija nav ņēmusi vērā atbildību mīkstinošus apstākļus, uz kuru pamata tai ir bijis jāsamazina prasītājai uzliktā naudas soda apmērs.

93 Tomēr trīspadsmit apstākļi, uz kuriem pamatojas prasītāja un kuri ir attiecīgi izklāstīti tādā pašā skaitā daļu, kādās ir sadalīts pirmais pamats, būtībā norāda uz vairākām kļūdām vērtējumā, kuras Komisija esot pieļāvusi, pirmkārt, attiecībā uz dažām kļūdām – saistībā ar prasītājai inkriminējamā pārkāpuma konstatēšanu (ceturtā, sestā, septītā, astotā un vienpadsmitā daļa) un, otrkārt, attiecībā uz citām kļūdām – saistībā ar Komisijas prasītājai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu (pirmā, otrā, trešā, piektā, devītā, desmitā, divpadsmitā un trīspadsmitā daļa).

a) Par kļūdām vērtējumā attiecībā uz prasītājai inkriminējamā pārkāpuma konstatēšanu

94 Pirmām kārtām ir jāizskata pirmā pamata sestā, septītā un astotā daļa, ciktāl tās būtībā ir vērstas uz to, lai pierādītu, ka, secinot par prasītājas dalību konstatētajā pārkāpumā Austrijā, Komisija esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā, no kā izrietētu, ka tās iespējamā dalība minētajā pārkāpumā būtu ierobežota ar Vāciju.

95 Otrām kārtām tiks izskatīta pirmā pamata ceturtā un vienpadsmitā daļa, ciktāl tās būtībā ir vērstas uz to, lai pierādītu LESD 101. panta kļūdainu piemērošanu, jo zināma prasītājai inkriminējamā rīcība neveidojot konkurences tiesību pārkāpumu.

Par pirmā pamata sesto, septīto un astoto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas dalību konstatētajā pārkāpumā Austrijā

96 Vispirms ir jāizskata pirmā pamata septītā daļa, pēc tam sestā daļa un visbeidzot astotā daļa.

– Par pirmā pamata septīto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas veikto Austrijā piemērojamo cenu pielīdzināšanu Vācijā piemērojamām cenām

97 Prasītāja apstiprina, ka pretēji tam, ko Komisija norādot apstrīdētā lēmuma preambulas 351. apsvērumā, Austrijā piemērojamās cenas tā pielīdzinot Vācijā piemērojamām cenām, nevis piemērojot vienošanos ar saviem konkurentiem, bet balstoties uz patstāvīgu lēmumu. Turklāt tā norāda, ka pierādījumi, ko Komisija šajā ziņā ir sniegusi apstrīdētā lēmuma 404. zemsvītras piezīmē, esot datēti ar laiku, kad tā vēl nav bijusi saskaņošanas apvienības *ASI* dalībniece, vai esot attiekušies uz dušas nodalījumiem – preču apakšgrupu, ko tā nav ražojusi.

98 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata septītās daļas pamatojumam izklāstītos argumentus.

99 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka prasītāja kļūdaini interpretē apstrīdētā lēmuma preambulas 351. apsvērumu tādējādi, ka Komisija tai būtu pārmetusi Austrijā piemērojamo cenu pielīdzināšanu Vācijā piemērojamām cenām. Apstrīdētā lēmuma preambulas 351. apsvērums ir viens no apsvērumiem, kuros Komisija ir noraidījusi prasītājas administratīvajā procesā sniegto argumentāciju. Prasītāja ir uzskatījusi, ka, lai gan tā turpināti piedalījusies saskaņošanas apvienības *ASI* sanāksmēs kopš 2001. gada, tā informāciju par cenām, par kuru šajās sanāksmēs ir notikusi apmaiņa, nekad neesot izmantojusi un savas cenas Austrijas tirgū esot noteikusi, atsaucoties uz mātesuzņēmuma Vācijas tirgū praktizējamām cenām, un katrā ziņā, ka informācijas apmaiņai neesot bijis nekādas ietekmes uz tirgu.

100 Atbildot uz prasītājas administratīvajā procesā izteikto argumentāciju, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 350. apsvērumā būtībā ir uzskatījusi, ka, ņemot vērā prasītājas dalību saskaņošanas apvienības *ASI* sanāksmēs kopš 2001. gada, prasītāja neesot varējusi tieši vai netieši neņemt vērā tās konkurentu izpausto informāciju par cenām. Minētā lēmuma preambulas 351. apsvērumā tā ir paskaidrojusi, ka fakts, ka cenu saskaņošanai varēja nebūt ietekmes uz tirgu vai gala patērētājam piemērojamām cenām, negrozot konstatējumu, ka šai saskaņošanai ir bijis pretkonkurences mērķis. Šajā pašā apsvērumā tā ir precizējusi, ka nekad neesot apgalvojusi, ka prasītāja būtu apspriedusi Vācijā noteikto cenu piemērošanu attiecībā uz Austrijas teritoriju, bet turpretim esot uzskatījusi, ka saskaņošanas apvienības *ASI* dalībnieki ir apsprieduši savu cenu politiku, ņemot vērā šo cenu attīstību Vācijas tirgū. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas konstatējums attiecībā uz Austrijā nosakāmo cenu pielīdzināšanu Vācijā piemērojamām cenām ir nevis vērsts tieši uz prasītāju, bet vispārīgi attiecas uz cenu saskaņošanas mehānismu, ko visi vannas istabu aprīkojuma ražotāji saskaņošanas apvienībā *ASI* ir izveidojuši pat pirms prasītājas pievienošanās. Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņošanas apvienība *ASI* ir nacionāla profesionāla apvienība, kurā ir apvienoti šī sprieduma 3. punktā minēto trīs preču apakšgrupu ražotāji. Tātad apstāklis, ka prasītāja atsaucas uz to, ka Komisijas apstrīdētā lēmuma 404. zemsvītras piezīmē sniegtie pierādījumi attiecoties uz precēm, ko tā neražo, nav iedarbīgs.

101 Otrkārt, saistībā ar iebildumu, ka Komisija esot kļūdaini konstatējusi, ka prasītāja Austrijā piemērojamās cenas būtu pielīdzinājusi Vācijā piemērojamām cenām, pamatojoties uz vienošanos, kas noslēgta ar konkurentiem, ir jākonstatē, ka prasītāja, nepamatojot šo apgalvojumu, aprobežojas ar norādi, ka šī pielīdzināšana izrietot no patstāvīga lēmuma. Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida.

102 Treškārt, atbilstoši tam, ko Komisija ir norādījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 350. apsvērumā, ir jākonstatē, ka savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem prasītāja ir apstiprinājusi, ka kopš 2001. gada ir piedalījusies informācijas apmaiņā par cenu paaugstināšanu saskaņošanas apvienības *ASI* sanāksmēs, precizējot, ka informāciju par cenām, ar kuru apmaiņa ir notikusi šajās sanāksmēs, nekad neesot izmantojusi. Atbildot uz Vispārējās tiesas sēdē uzdotu jautājumu, prasītāja šo konstatējumu ir

apstiprinājusi. Šo dalības atzīšanu turklāt apstiprina Komisijas konstatējumi, ko pienācīgi pamato precīzi, saskanīgi un prasītājas neapstrīdēti pierādījumi, kas ir izklāstīti apstrīdētā lēmuma preambulas 325.–339. apsvērumā un kas pierāda, ka, sākot no 2001. gada, tā ir pastāvīgi piedalījusies saskaņošanas apvienības *ASI* sanāksmēs, kurās vannas istabu aprīkojuma ražotāji ir saskaņojuši savas cenas Austrijas tirgū. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi prasītājas dalību pretkonkurences nolīgumos par cenu paaugstināšanas saskaņošanu.

103 No vienas puses, šo secinājumu nevar apšaubīt ar apstākli, ka apstrīdētā lēmuma 404. zemsvītras piezīmē ir ietverta informācija, kas ir saistīta ar laikposmu pirms prasītājas pievienošanās saskaņošanas apvienībai *ASI*. Šī zemsvītras piezīme ir vērsta uz to, lai pamatotu apstrīdētā lēmuma preambulas 351. apsvērumā iekļauto konstatējumu par Austrijas cenu pielāgošanu Vācijā piemērojamām cenām. Šī sprieduma 100. punktā ir norādīts, ka šis konstatējums vispārīgi attiecas uz cenu saskaņošanas mehānismu, ko visi vannas istabu aprīkojuma ražotāji saskaņošanas apvienībā *ASI* ir izveidojuši pat pirms prasītājas pievienošanās.

104 No otras puses, ar apstākli, ka prasītāja attiecīgās vienošanās neesot īstenojusi, jo savas cenas tā esot pielāgojusi tās Vācijas mātesuzņēmuma cenām un neesot izmantojusi informāciju, ar kuru apmaiņa ir notikusi saskaņošanas apvienības *ASI* sanāksmēs, nevar izslēgt LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanu.

105 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata septītā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata sesto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas dalību informācijas apmaiņā Austrijā

106 Prasītāja norāda, ka Austrijā tā neesot piedalījusies konfidenciālas komercinformācijas apmaiņā, izņemot to, kas attiecas uz cenām. Lai pamatotu šo apgalvojumu, tā paskaidro, ka neviens no dokumentiem, ko Komisija ir citējusi apstrīdētā lēmuma zemsvītras piezīmē Nr. 387, nepierādot, ka tā būtu piedalījusies prettiesiskā informācijas apmaiņā Austrijā.

107 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata sestās daļas pamatojumam izklāstītos argumentus.

108 Vispirms ir jākonstatē, ka, pieņemot, ka minētie argumenti būtu pilnībā vai daļēji pamatoti, kļūda, kas šajā gadījumā skartu apstrīdētajā lēmumā izdarīto konstatējumu par prasītājas dalību konfidenciālas komercinformācijas apmaiņā Austrijā, nevarētu izraisīt apstrīdētā lēmuma 1. panta atcelšanu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju. Izskatot pirmā pamata septīto daļu, ir ticis konstatēts, ka Komisija ir pamatoti secinājusi, ka no 2001. gada 2. marta līdz 2004. gada 9. novembrim prasītāja ir piedalījusies cenu paaugstināšanas saskaņošanā Austrijas tirgū. No apstrīdētā lēmuma preambulas 341. apsvēruma izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka informācijas apmaiņa ir bijusi cenu saskaņošanas pamata mehānisma atbalstam. Tādējādi apstrīdētā lēmuma preambulas 395. apsvērumā Komisija ir secinājusi par vannas istabu aprīkojuma ražotāju Austrijā īstenotu koluzīvu nolīgumu esamību, atsaucoties uz cenu paaugstināšanas saskaņošanas mehānismu.

109 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, ņemot vērā saistībā ar septīto daļu izdarīto konstatējumu, par sesto daļu nav jālemj.

– Par pirmā pamata astoto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas dalības aizliegtajā vienošanās apjomu

110 Saistībā ar pirmā pamata astoto daļu prasītāja tostarp norāda, pirmkārt, ka Komisijas apstrīdētā lēmuma preambulas 796. un 834. apsvērumā izdarītais konstatējums, ka ar starptautisku koncernu palīdzību ir bijis iespējams organizēt stabilu aizliegtu vienošanos, kas pārsniedz valstu robežas un preču apakšgrupas, pateicoties centralizētai cenu noteikšanai un labai informācijas apmaiņai minēto koncernu

ietvaros, uz to neattiecoties, jo tās dalībai konstatētajā pārkāpumā, ievērojot meitasuzņēmuma Austrijā autonomijas attiecībā uz cenu noteikšanu trūkumu, salīdzinot ar sabiedrības atrašanās vietu Vācijā, neesot bijis starptautiska mēroga, un, otrkārt, ka tā esot darbojusies tikai vienas no šī sprieduma 3. punktā minētajām trim preču apakšgrupām tirgū.

111 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata astotās daļas pamatojumam izklāstītos argumentus.

112 Šajā ziņā, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 796. un 834. apsvērumā iekļautie Komisijas konstatējumi, ka, pateicoties centralizētai cenu noteikšanai, starptautiski koncerni ir organizējuši stabilu aizliegto vienošanos, kas pārsniedz valstu robežas un preču apakšgrupas, ir jāievieto to kontekstā. Šie apsvērumi ir apstrīdētā lēmuma preambulas 793.–849. apsvērumā iekļautās Komisijas argumentācijas daļa, ar kuru šī pēdējā minētā ir paredzējusi pierādīt, ka koluzīvajiem nolīgumiem, kurus vannas istabu aprīkojuma ražotāji ir izveidojuši sešās dalībvalstīs un kuri ir attiekušies uz šī sprieduma 3. punktā minētajām trim preču apakšgrupām, ir piemitušas vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes. Šie konstatējumi tādējādi nav bijuši paredzēti piemērošanai tieši prasītājai.

113 Otrkārt, ir jānorāda, ka, apstrīdētā lēmuma preambulas 850. apsvērumā konstatējusi vienota un turpināta pārkāpuma esamību, Komisija, lai paskaidrotu atbildības par šādu pārkāpumu piešķiršanu uzņēmumam, kurš pats ir personīgi piedalījies tikai daļā no pretkonkurences nolīgumiem, ir paskaidrojusi, ka pietiek pierādīt, ka minētais uzņēmums ar savu rīcību ir paredzējis dot ieguldījumu visu dalībnieku kopējo mērķu sasniegšanā un ka tas ir zinājis par citu uzņēmumu paredzēto vai īstenoto prettiesisko rīcību, lai sasniegtu šos mērķus, vai ka tas varēja to loģiski paredzēt un bija gatavs uzņemties risku. Apstrīdētā lēmuma preambulas 872. un 873. apsvērumā Komisija ir uzskatījusi, ka prasītāja ir piedalījusies vienotā un turpinātā pārkāpumā, jo, ņemot vērā tās dalību saskaņošanas apvienībā *ASI* Austrijā un *IndustrieForum Sanitär* Vācijā, tā saprātīgi varēja būt zinājusi par dažādām preču grupām, kuras ir konstatētā pārkāpuma priekšmets. Turpretim saistībā ar minētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju Komisija ir uzskatījusi, ka prasītāja ir varējusi zināt tikai par koluzīvo rīcību, kas ir tikusi veikta Austrijā un Vācijā.

114 Šajā prasībā prasītāja nav apstrīdējusi konstatētā pārkāpuma, tas ir, tāda vienota un turpināta pārkāpuma, kas ir atspoguļots apstrīdētā lēmuma preambulas 793.–849. apsvērumā, esamību. Turklāt, kā ir konstatēts šī sprieduma 53. un 54. punktā, savas zināšanas par vienu no būtiskām minētā pārkāpuma pazīmēm, tas ir, faktu, ka šis pārkāpums ir attiecies uz trim preču apakšgrupām, tā ir apstrīdējusi novēloti.

115 Tātad ar prasītājas norādīto apstākli, ka tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 793. un 834. apsvērumā iekļautie Komisijas konstatējumi attiecībā uz centralizētu cenu noteikšanu un preču apakšgrupām, uz ko attiecas aizliegtā vienošanās, tai neesot piemērojami, nevar apstrīdēt Komisijas argumentāciju attiecībā uz, pirmkārt, vienota un turpināta pārkāpuma esamību un, otrkārt, prasītājas dalību šādā pārkāpumā, un tātad tas nevar būt apstrīdētā lēmuma atcelšanas pamats.

116 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata astotā daļa ir jānoraida kā neiedarbīga.

117 Ņemot vērā šī sprieduma 105., 109. un 116. punktā izdarītos secinājumus, ir jāsecina, ka pretēji tam, ko norāda prasītāja, Komisija, nepieļaujot kļūdu vērtējumā, ir varējusi secināt, ka prasītājas dalība konstatētajā pārkāpumā nav bijusi ierobežota ar Vāciju, bet ir iekļāvusi arī Austriju.

Par pirmā pamata ceturto un vienpadsmito daļu attiecībā uz LESD 101. panta kļūdainu piemērošanu

118 Ir jānorāda, ka pirmā pamata ceturtā daļa būtībā ir balstīta uz apgalvojumiem, ka, pirmkārt, cenu paaugstināšanas saskaņošana atbilstot klientu, tas ir, lielumtirgotāju, pieprasījumam un, otrkārt, ka šāda pieprasījuma apmierināšana neesot LESD 101. panta pārkāpums. Runājot par pirmā pamata vienpadsmito daļu, prasītāja norāda, ka tirgus pārskatāmībai neesot negatīvas ietekmes uz konkurenci.

119 Pirms pirmā pamata ceturtās un vienpadsmitās daļas, kas attiecas uz LESD 101. panta pārkāpumu, izskatīšanas ir jāatgādina judikatūra attiecībā uz LESD 101. panta 1. punktu pārkāpuma esamību.

120 Šajā ziņā saskaņā ar LESD 101. panta 1. punktu kā nesaderīgi ar iekšējo tirgu ir aizliegti visi nolīgumi uzņēmumu starpā, uzņēmumu apvienību lēmumi un saskaņotas darbības, kuras var iespaidot tirdzniecību starp dalībvalstīm un kuru mērķis vai sekas ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci iekšējā tirgū.

121 Lai pastāvētu nolīgums LESD 101. panta 1. punkta izpratnē, pietiek, ja iesaistītie uzņēmumi ir izteikuši kopēju gribu rīkoties tirgū noteiktā veidā (Vispārējās tiesas 1991. gada 17. decembra spriedums lietā T-7/89 *Hercules Chemicals*/Komisija, *Recueil*, II-1711. lpp., 256. punkts, un 2002. gada 20. marta spriedums lietā T-9/99 *HFB* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1487. lpp., 199. punkts).

122 Var uzskatīt, ka nolīgums EKL 101. panta 1. punkta izpratnē ir noslēgts, ja pastāv gribu sakritība par pašu konkurences ierobežošanas principu, pat ja specifiskie paredzētās ierobežošanas elementi vēl ir sarunu priekšmets (šajā ziņā skat. iepriekš 121. punktā minēto spriedumu lietā *HFB* u.c./Komisija, 151.–157. un 206. punkts).

123 Saskaņotu darbību jēdziens paredz saskaņošanas formu starp uzņēmumiem, ar kuru, nesasniedzot vienošanos šī vārda tiešā nozīmē, apzināti aizstāj konkurences riskus ar praktisku sadarbību starp tiem (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedumi lietā C-49/92 P Komisija/*Anic Partecipazioni*, *Recueil*, I-4125. lpp., 115. punkts, un lietā C-199/92 P *Hüls*/Komisija, *Recueil*, I-4287. lpp., 158. punkts).

124 Šajā ziņā ar LESD 101. panta 1. punktu netiek ļauts īstenot starp tirgus dalībniekiem jebkādu tiešu vai netiešu kontaktu uzņemšanu, kas varētu vai nu ietekmēt pašreizēja vai potenciāla konkurenta rīcību tirgū, vai arī atklāt šādam konkurentam, kādā veidā tirgus dalībnieks ir izlēmis rīkoties tirgū vai kāda veida rīcību tirgū tas plāno, ja šo kontaktu mērķis vai sekas ir konkurences ierobežošana (šajā ziņā skat. iepriekš 123. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 116. un 117. punkts).

125 Informācijas apmaiņa starp konkurentiem Savienības konkurences tiesību normām pretrunā ir tad, ja ar to samazina vai novērš nenoteiktības pakāpi attiecībā uz konkrētā tirgus funkcionēšanu, kā rezultātā tiek ierobežota konkurence starp uzņēmumiem (šajā ziņā skat. 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-194/99 P *Thyssen Stahl*/Komisija, *Recueil*, I-10821. lpp., 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

126 Konfidenciālas informācijas atklāšana novērš nenoteiktību attiecībā uz konkurenta rīcību nākotnē un tādējādi tieši vai netieši ietekmē informācijas adresāta stratēģiju (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 23. novembra spriedumu lietā C-238/05 *Asnef-Equifax* un *Administración del Estado*, Krājums, I-11125. lpp., 51. punkts un tajā minētā judikatūra). Tātad ikvienam saimnieciskās darbības subjektam ir patstāvīgi jānosaka politika, ko tas plāno īstenot kopējā tirgū, un nosacījumi, ko tas plāno paredzēt saviem klientiem (skat. iepriekš 125. punktā minēto spriedumu lietā *Thyssen Stahl*/Komisija, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

127 Lai gan ir tiesa, ka šī patstāvības prasība neizslēdz tirgus dalībnieku tiesības saprātīgi pielāgoties savu konkurentu konstatētajai vai sagaidāmajai rīcībai, tā tomēr ir stingri pretrunā jebkādiem tiešiem vai netiešiem kontaktiem starp šādiem tirgus dalībniekiem, kuru mērķis vai sekas ir radīt konkurences apstākļus, kuri neatbilst parastajiem attiecīgā tirgus nosacījumiem, ievērojot piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu raksturu, uzņēmumu nozīmi un skaitu, kā arī minētā tirgus apmēru (skat. iepriekš 125. punktā minēto spriedumu lietā *Thyssen Stahl*/Komisija, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

– Par pirmā pamata ceturto daļu attiecībā uz cenu saskaņošanas atbilstību klientu pieprasījumam

128 Pirmā pamata ceturtās daļas ietvaros prasītāja būtībā norāda, ka pretēji tam, ko Komisija ir konstatējusi apstrīdētajā lēmumā, LESD 101. pants neesot ticis pārkāpts, jo nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošana esot bijusi vērsta uz to, lai apmierinātu klientu, tas ir, vairumtirgotāju, pieprasījumu, kuri

esot īstenojuši ievērojamu spiedienu uz vannas istabu aprīkojuma ražotājiem. Turklāt tā norāda, ka, nosakot tai uzliktā naudas soda summu, Komisija kā atbildību mīkstinošu apstākli neesot ņēmusi vērā spiedienu, ko vairumtirgotāji esot īstenojuši uz vannas istabu aprīkojuma ražotājiem, lai gan šis spiediens esot bijis viens no konstatētā pārkāpuma iemesliem.

129 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata ceturtās daļas pamatojumam izklāstītos argumentus.

130 Šajā ziņā pirmām kārtām saistībā ar prasītājas apgalvojumu, atbilstoši kuram starp ražotājiem notikusī saskaņošana neesot bijusi LESD 101. panta pārkāpums, jo tā esot bijusi vērsta uz to, lai apmierinātu klientu, tas ir, vairumtirgotāju, pieprasījumu, pirmkārt, ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir analizējusi vairumtirgotāju lomu šajā lietā. Apstrīdētā lēmuma preambulas 740. apsvērumā tā ir konstatējusi, ka saistībā ar ceļu nodevas ieviešanu Austrijā vairumtirgotāji saskaņošanas apvienības *ASI* ietvaros esot lūguši vannas istabu aprīkojuma ražotājiem piemērot cenu palielinājumu 0,6 % apmērā, nevis 0,2 % apmērā, kā šie pēdējie minētie bija nolēmuši. Līdzīgi apstrīdētā lēmuma preambulas 657. un 658. apsvērumā Komisija ir paskaidrojusi, ka noteikti Austrijas ražotāji cenu paaugstināšanas saskaņošanu saistībā ar euro ieviešanu esot izskaidrojuši ar vairumtirgotāju īstenoto spiedienu. Visbeidzot apstrīdētā lēmuma preambulas 931.–934. apsvērumā Komisija ir vispārīgi norādījusi, ka vannas istabu aprīkojuma ražotāji kā atbildību mīkstinošu apstākli un koluzīvo nolīgumu attaisnošanas nolūkā esot minējuši vairumtirgotāju pirktspēju un spiedienu. Tomēr tā ir atteikusies atbalstīt šos argumentus.

131 Otrkārt, ņemot vērā šī sprieduma 120.–127. punktā minēto judikatūru, ir jāatgādina, ka šī sprieduma 102. punktā ir konstatēts, ka prasītāja ir piedalījusies pretkonkurences nolīgumos attiecībā uz nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošanu Austrijas tirgū. Turklāt ir jākonstatē, ka šajā prasībā un atbilstoši tam, ko prasītāja ir apstiprinājusi, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu jautājumu, tā nav apstrīdējusi savu dalību koluzīvajos nolīgumos, kurus ir īstenojuši vannas istabu aprīkojuma ražotāji Vācijas tirgū, kā apstrīdētā lēmuma preambulas 246.–252. apsvērumā to ir konstatējusi Komisija.

132 Pretēji tam, ko norāda prasītāja un kā Komisija ir pamatoti atzīmējusi apstrīdētā lēmuma preambulas 657. apsvērumā, tas, ka vairumtirgotāji būtu lūguši ražotājiem rīkoties noteiktā veidā, nevar atbrīvot šos pēdējos minētos no atbildības, kura uz tiem gulstas to dalības pretkonkurences praksē dēļ. Turklāt, kā Komisija ir pamatoti uzsvērusi apstrīdētā lēmuma preambulas 934. apsvērumā, lai gan tirgus, uz ko attiecas aizliegtā vienošanās, augšupējā un lejupējā tirgos pastāvošie nosacījumi var ietekmēt pirmā minētā tirgus dalībnieku rīcību, tas nekādā veidā neattaisno, ka šie dalībnieki tā vietā, lai neatkarīgi reaģētu uz tirgus nosacījumiem, sadarbojas ar saviem konkurentiem (šajā ziņā skat. iepriekš 121. punktā minēto Vispārējās tiesas spriedumu lietā *HFB* u.c. 178. punkts, un 2005. gada 25. oktobra spriedumu lietā T-38/02 *Groupe Danone*/Komisija, Krājums, II-4407. lpp., 423. punkts).

133 Tādējādi šajā lietā iespējamā vairumtirgotāju pirktspēja, ja pieņem, ka tā ir pierādīta, nekādā gadījumā nevar attaisnot vannas istabu aprīkojuma ražotāju noslēgtos koluzīvos nolīgumus.

134 Otrām kārtām, ciktāl prasītāja pārmet Komisijai, ka naudas soda summas noteikšanas posmā tā kā atbildību mīkstinošus apstākļus neesot ņēmusi vērā vairumtirgotāju īstenoto spiedienu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru spiediens, lai kāda arī būtu tā pakāpe, nevar būt atbildību mīkstinošs apstāklis. Šāda spiediena esamība neko nemaina izdarīta pārkāpuma pastāvēšanā un smagumā. Prasītāja tā vietā, lai piedalītos aizliegtajā vienošanās, būtu varējusi paziņot par spiedienu, kurš uz to tika izdarīts, kompetentām iestādēm un iesniegt sūdzību Komisijā (šajā ziņā skat. iepriekš 68. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 370. punkts, un 2002. gada 20. marta Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-23/99 *LR AF 1998*/Komisija, *Recueil*, II-1705. lpp., 339. punkts).

135 Tātad ir jāsecina, ka šajā lietā Komisija ir pamatoti nolēmusi neņemt vērā vairumtirgotāju īstenoto spiedienu kā atbildību mīkstinošu apstākli.

136 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmā pamata ceturtā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata vienpadsmito daļu saistībā ar tirgus pārskatāmības labvēlīgām sekām attiecībā uz konkurenci

137 Prasītāja būtībā norāda, ka ar Komisijas apstrīdētā lēmuma preambulas 991. apsvērumā norādīto konstatējumu, ka cenu noteikšanas datumu saskaņošana apstiprina cenu ciklu funkcionēšanas veidu, jo tie padara tirgu par pārskatāmu, netiekot ievērots fakts, ka, pirmkārt, tirgus pārskatāmība neradot nelabvēlīgas sekas attiecībā uz konkurenci, un, otrkārt, šī saskaņošana un pārskatāmība attiecoties uz datumiem, nevis uz cenām.

138 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata vienpadsmitās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

139 Šajā ziņā, ņemot vērā šī sprieduma 120.–127. punktā norādīto judikatūru, ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 991. apsvērumā Komisija ir atbildējusi uz prasītājas administratīvajā procesā izteiktajiem argumentiem attiecībā uz cenu paaugstināšanas datumu saskaņošanas iespējamām labvēlīgām sekām. Šajā ziņā Komisija uzskata, ka minētie argumenti apstiprinot pārskatāmību tirgū un apstrīdētajā lēmumā norādīto cenu ciklu funkcionēšanu.

140 Tāpat kā saistībā ar pirmā pamata ceturto daļu, pirmkārt, ir jāatgādina, kā ir ticis konstatēts šī sprieduma 102. punktā, ka prasītāja ir piedalījusies pretkonkurences nolīgumos, ko ir veidojusi cenu paaugstināšanas saskaņošana Austrijas tirgū. Otrkārt, šajā prasībā prasītāja nav apstrīdējusi savu dalību vannas istabu aprīkojuma ražotāju Vācijas tirgū īstenotajos koluzīvajos nolīgumos, kā to ir konstatējusi Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 246.–252. apsvērumā. Vēl ir jāuzsver, ka pretēji tam, ko prasītāja ir apgalvojusi šajā pirmā pamata daļā, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 152.–163. apsvēruma, kuri būtībā ir izklāstīti šī sprieduma 2. punktā, Komisijas konstatētā nākotnes cenu paaugstināšana Vācijas un Austrijas tirgū ir attiekusies gan uz minētās paaugstināšanas datumiem, gan arī uz to apmēru.

141 No judikatūras izriet, ka, lai gan katrs ražotājs var likumīgi brīvā veidā grozīt savas cenas un šajā ziņā ņemt vērā faktisko vai paredzamo tā konkurentu rīcību, LESD konkurences tiesību normām turpretim ir pretrunā ražotāja jebkāda veida sadarbība ar tā konkurentiem, lai noteiktu saskaņotu rīcības virzienu attiecībā uz cenu paaugstināšanu un lai nodrošinātu tās izdošanos, jau iepriekš novēršot jebkādu neskaidrību attiecībā uz savstarpēju rīcību saistībā ar tādiem šī pasākuma būtiskiem elementiem kā likme, priekšmets un paaugstinājumu datums, un vieta (Tiesas 1972. gada 14. jūlija spriedums lietā 48/69 *ICI*/Komisija, *Recueil*, 619. lpp., 118. punkts).

142 Tādējādi Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka Austrijas un Vācijas tirgū īstenotie koluzīvie nolīgumi ir konkurences tiesību pārkāpums. No tā izriet, ka prasītājas argumentu attiecībā uz pārskatāmību tirgū nevar atbalstīt.

143 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata vienpadsmitā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

b) Par kļūdām vērtējumā attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu

144 Saskaņā ar pirmā pamata pirmo, otro, trešo, piekto, devīto, desmito, divpadsmito un trīspadsmito daļu prasītāja būtībā pārmet Komisijai, ka tā esot pieļāvusi vairākas kļūdas vērtējumā, jo tā, pārkāpjot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, neesot ņēmusi vērā vairākus apstākļus, ko prasītāja kvalificē kā atbildību mīkstinošus, atbilstoši kuriem tai uzliktā naudas soda apmērs esot jāsamazina.

145 Komisija apstrīd prasītājas izvirzītos argumentus.

146 Ievadam ir jāatgādina, kā ir ticis secināts šī sprieduma 69. un 78. punktā, ka 2006. gada pamatnostādņu pieņemšana iekļaujas ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punktu paredzētajā tiesību ietvarā un tātad ir devusi ieguldījumu no šīs tiesību normas izrietošās Komisijas rīcības brīvības īstenošanas robežu precizēšanā, un [ar pamatnostādnēm] nevis tika pārkāpts sodu tiesiskuma princips, bet gan tika veicināta tā ievērošana.

147 Turpinot ir jāatgādina, kā tas izriet no 2006. gada pamatnostādnēm, ka metodoloģija, ko Komisija izmanto, lai noteiktu naudas sodus, ietver divus posmus. Vispirms Komisija nosaka pamatsummu katram uzņēmumam vai uzņēmumu apvienībai. Šī pamatsumma ļauj ņemt vērā attiecīgā pārkāpuma smagumu, atbilstoši minēto pamatnostādņu 22. punktam ievērojot uz pārkāpumu attiecināmos faktorus, tādus kā pārkāpuma veids, visu attiecīgo dalībnieku kopējā tirgus daļa, pārkāpuma ģeogrāfiskā teritorija un tas, vai pārkāpums ir vai nav īstenots. Pēc tam Komisija šo pamatsummu var koriģēt, to palielinot vai samazinot, ņemot vērā atbilstību pastiprinošos vai atbildību mīkstinošos apstākļus, kas raksturo katra attiecīgā uzņēmuma – pārkāpuma dalībnieka – dalību (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 25. oktobra spriedumu lietā T-348/08 *Aragonesas Industrias y Energía* /Komisija, Krājums, II-7583. lpp., 260. un 264. punkts un tajos minētā judikatūra).

148 Konkrētāk, runājot par pirmo naudas sodu noteikšanas metodes posmu atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 13.–25. punktam, protams, ir jānorāda, ka naudas soda pamatsumma ir saistīta ar "pārkāpuma smaguma koeficientu", kas atspoguļo pārkāpuma smaguma pakāpi un kas parasti tiek noteikts, kā ir norādīts šī sprieduma 72. punktā, apmērā, kas nepārsniedz 30 % no vērā ņemamās pārdošanas vērtības, ievērojot 2006. gada pamatnostādņu 22. punktā minētos faktorus (šajā ziņā skat. iepriekš 147. punktā minēto spriedumu lietā *Aragonesas Industrias y Energía*/Komisija, 261. punkts). Tomēr ir jākonstatē, ka šajā pirmajā posmā tiek ņemti vērā arī objektīvi faktori, kuri ir saistīti ar katra uzņēmuma, kas ir piedalījies šajā pārkāpumā, specifisko un individuālo situāciju. "Pārkāpuma smaguma koeficients" tiek piemērots savienojumā ar diviem objektīviem individuāliem parametriem, tas ir, pirmkārt, preču vai pakalpojumu pārdošanas vērtību, ko katrs no uzņēmumiem tiešā vai netiešā saistībā ar pārkāpumu ir guvis attiecīgajā ģeogrāfiskajā teritorijā EEZ ietvaros, un, otrkārt, to dalības attiecīgajā pārkāpumā, aplūkojot to kopumā, ilgumu (šajā ziņā skat. iepriekš 147. punktā minēto spriedumu lietā *Aragonesas Industrias y Energía*/Komisija, 269. punkts).

149 Turklāt saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 25. punkta noteikumiem naudas soda pamatsumma var tikt papildināta, piemērojot papildu summu, lai atturētu uzņēmumus no dalības tostarp horizontālos nolīgumos par cenu noteikšanu. Kā ir norādīts šī sprieduma 72. punktā, "papildu summas koeficients", kas ir piemērojams neatkarīgi no uzņēmuma dalības pārkāpumā, tiek noteikts 15–25 % robežās no vērā ņemamas pārdošanas vērtības, ievērojot 2006. gada pamatnostādņu 22. punktā minētos faktorus (iepriekš 147. punktā minētais spriedums lietā *Aragonesas Industrias y Energía*/Komisija, 261. punkts).

150 Prioritāri vispirms ir jāizskata pirmā pamata pirmā, trešā, piektā, devītā un desmitā daļa attiecībā uz Komisijas pieļautajām kļūdām vērtējumā saistībā ar konstatētā pārkāpuma smagumu. Otrām kārtām tiks izskatīta pirmā pamata otrā, divpadsmitā un trīspadsmitā daļa attiecībā uz Komisijas pieļautajām kļūdām vērtējumā saistībā ar atbildību mīkstinošo apstākļu neņemšanu vērā.

Par pirmā pamata pirmo, trešo, piekto, devīto un desmito daļu attiecībā uz kļūdām vērtējumā saistībā ar konstatētā pārkāpuma smagumu

– Par pirmā pamata pirmo daļu attiecībā uz apstākļa, ka prasītāja ražojot tikai preces, kas ietilpst vienā no trim preču apakšgrupām, uz ko attiecas konstatētais pārkāpums, neņemšanu vērā

151 Prasītāja norāda, ka tā ražojot vienīgi augsta līmeņa vannas istabu sanitārtehnikas izstrādājumus un ka Komisija neesot ņēmusi vērā to, ka tās darbība ierobežojoties tikai ar vienas no trim preču apakšgrupām, uz ko attiecas konstatētais pārkāpums, daļu.

152 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata pirmās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

153 Šajā ziņā ir jānorāda, kā ir ticis atgādināts šī sprieduma 112. punktā, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 793.–849. apsvērumā Komisija ir konstatējusi, ka koluzīvajiem nolīgumiem, kurus vannas istabu aprīkojuma ražotāji ir izveidojuši sešās dalībvalstīs un kuri ir attiekušies uz trim preču apakšgrupām, ir piemitušas vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes, un apstrīdētā lēmuma preambulas 872. apsvērumā [tā ir konstatējusi], ka prasītāja ir saprātīgi varējusi zināt, ka šis pārkāpums attiecas uz trim preču apakšgrupām. Turklāt šī sprieduma 54. punktā ir ticis konstatēts, ka šo konstatējumu prasītāja šajā prasībā ir apstrīdējusi novēloti.

154 Šajos apstākļos ir jānorāda, ka prasītājas ierobežoto dalību konstatētajā pārkāpumā, tas ir, ciktāl tā ir saistīta tikai ar vienu no trim preču apakšgrupām vai pat sanitārtehnikas izstrādājumu apakšgrupas daļu, Komisija ir ņēmusi vērā, nosakot naudas soda pamatsummu. Atbilstoši šī sprieduma 148. punktā minētajai judikatūrai šī pamatsumma, kā ir izklāstīts šī sprieduma 18. punktā, katram uzņēmumam tiek noteikta, pamatojoties uz tā pārdošanas vērtību katrā dalībvalsti un saistībā ar attiecīgo preču apakšgrupu.

155 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata trešo daļu attiecībā uz tā apstākļa neņemšanu vērā, ka prasītāja neesot zinājusi par konstatēto pārkāpumu un esot tajā piedalījusies tikai divās no sešām dalībvalstīm, uz kurām attiecās pārkāpums

156 Prasītāja būtībā pārmet Komisijai, ka, nosakot naudas soda pamatsummu, tā neesot ņēmusi vērā, ka prasītāja, kā Komisija ir secinājusi apstrīdētā lēmuma preambulas 873. pantā, ir piedalījusies pārkāpumā tikai divās no sešām dalībvalstīm, uz kurām attiecās pārkāpums. Saistībā ar šo apstākli tā uzskata, ka, ja 2006. gada pamatnostādnes šajā lietā būtu piemērojamas, Komisijai, uz minēto pamatnostādņu pamata nosakot naudas soda pamatsummu, esot bijis jāpiemēro tāds "pārkāpuma smaguma koeficients" un "papildu summas koeficients", kas būtu zemāks par 15 %.

157 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata trešās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

158 Šajā ziņā pirmām kārtām ir jānorāda, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 872. un 873. apsvērumā Komisija ir secinājusi, ka prasītāja ir piedalījusies konstatētajā pārkāpumā, tas ir, vienotā un turpinātā pārkāpumā; otrkārt, kā ir ticis secināts šī sprieduma 53. un 54. punktā, minētā pārkāpuma materiālo jomu prasītāja Savienības tiesā ir apstrīdējusi novēloti un, treškārt, Komisija ir uzskatījusi prasītāju par atbildīgu par šī pārkāpuma izdarīšanu.

159 Otrām kārtām ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums var izrietēt ne tikai no atsevišķas darbības, bet arī no virknes darbību vai turpinātas rīcības, lai gan arī viens vai vairāki šīs darbību virknes vai turpinātās rīcības elementi paši, aplūkojot atsevišķi, var būt minētās normas pārkāpums. Tādēļ, ja dažādas darbības to identiskā mērķa dēļ – kropļot konkurenci iekšējā tirgū – ietilpst "kopējā plānā", Komisija var saukt pie atbildības par šīm darbībām atbilstoši dalībai pārkāpumā, aplūkojot to kopumā (iepriekš 123. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 81. punkts, un 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland* u.c./Komisija, *Recueil*, I-123. lpp., 258. punkts).

160 Uzņēmums, kas šādā vienotā un turpinātā pārkāpumā ir piedalījies ar tādu savu rīcību, uz ko attiecas LESD 101. panta 1. punktā sniegtie nolīguma vai saskaņoto darbību ar mērķi, kas ir vērsts pret konkurenci, jēdzieni un kas ir vērsta uz pārkāpuma īstenošanu kopumā, var būt atbildīgs arī par citu uzņēmumu šī pašā pārkāpuma ietvaros veiktu rīcību par to laikposmu, kad tas tajā ir piedalījies. Tas tā ir tad, ja ir konstatēts, ka minētais uzņēmums ar savu paša rīcību ir vēlējies dot ieguldījumu kopējiem mērķiem, ko ir vēlējušies īstenot visi dalībnieki, un ka tas ir zinājis par citu uzņēmumu iecerēto vai

veikto pārkāpjošo rīcību, īstenojot šos pašus mērķus, vai ka tas varēja to saprātīgi paredzēt un bija gatavs uzņemties par to risku (iepriekš 123. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Anic Partecipazioni*, 87. un 203. punkts, un iepriekš 159. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Aalborg Portland* u.c./Komisija, 83. punkts).

161 Tādējādi uzņēmums var būt tieši piedalījies visā pret konkurenci vērstā rīcībā, kura veido kopēju un turpinātu pārkāpumu, un šādā gadījumā Komisijai ir tiesības tam noteikt atbildību par visu šo rīcību un tādējādi – par minēto pārkāpumu kopumā. Uzņēmums var arī būt tieši piedalījies tikai vienoto un turpināto pārkāpumu veidojošās pret konkurenci vērstās rīcības daļā, bet tas var būt zinājis par visu pārējo pārkāpjošo rīcību, ko iecerējuši vai īstenojuši pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki to pašu mērķu labā, vai arī tas ir varējis to saprātīgi paredzēt un ir bijis gatavs uzņemties risku. Šādā gadījumā Komisijai arī ir tiesības noteikt šim uzņēmumam atbildību par visu pret konkurenci vērstu rīcību, kas veido šo pārkāpumu, un tādējādi – par šo pārkāpumu kopumā.

162 Trešām kārtām šajā lietā, pirmkārt, kā ir ticis secināts šī sprieduma 79. punktā, prasītājas izvirzītais otrais iebildums, kas attiecas uz 2006. gada pamatnostādnēm, ir jānoraida kā nepamatots. Tātad prasītājas sniegtie argumenti attiecībā uz prasītājas dalības konstatētajā pārkāpumā ar divām valstīm ierobežotās ģeogrāfiskās teritorijas ņemšanu vērā no Komisijas puses, nosakot naudas soda pamatsummu, ir jāizskata, pamatojoties uz minētajām pamatnostādnēm.

163 Otrkārt, kā ir norādīts šī sprieduma 19. un 21. punktā, naudas soda pamatsummu Komisija, ņemot vērā šī konstatētā pārkāpuma četrus vērtējuma kritērijus, tas ir, tā raksturu, kopējās tirgus daļas, ģeogrāfisko teritoriju un īstenošanu, ir noteikusi, tostarp nosakot "pārkāpuma smaguma koeficientu" un "papildu summas koeficientu" 15 % apmērā. Saistībā ar konstatētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju Komisija ir ņēmusi vērā to, ka attiecīgais vienotais un turpinātais pārkāpums ir attiecies vismaz uz sešām dalībvalstīm (apstrīdētā lēmuma preambulas 1213. apsvērums).

164 Tomēr, kā ir norādīts šī sprieduma 16. punktā, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 873. apsvērumā ir secinājusi, ka saistībā ar konstatētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju var uzskatīt, ka prasītāja ir zinājusi nevis par konstatēto pārkāpumu kopumā, bet vienīgi par koluzīvo rīcību, kas ir tikusi veikta Austrijā un Vācijā.

165 Ņemot vērā šī sprieduma 158.–161. punktā atgādināto judikatūru, no Komisijas apstrīdētā lēmuma preambulas 873. apsvērumā izdarītā konstatējuma izriet, ka, tā kā prasītāja nav zinājusi par vienotā un turpinātā pārkāpuma globālo ģeogrāfisko teritoriju, Komisija tai nav varējusi inkriminēt dalību šādi konstatētajā pārkāpumā un tātad tā nav varējusi uzskatīt prasītāju par atbildīgu par šo pārkāpumu kopumā. Šajos apstākļos, nosakot prasītājai uzlikto naudas sodu, Komisijai "pārkāpuma smaguma koeficients" un "papildu summas koeficients" ir bijis jānosaka, ņemot vērā šo secinājumu.

166 Nav strīda par to, ka apstrīdētajā lēmumā šie divi koeficienti ir tikuši noteikti 15 % apmērā, ņemot vērā tikai konstatētā pārkāpuma būtiskās pazīmes, tas ir, tostarp tā ģeogrāfisko teritoriju, ciktāl pārkāpums ir attiecies uz sešu dalībvalstu teritoriju.

167 Tātad prasītājai uzliktā naudas soda noteikšanas posmā neņemot vērā pārkāpuma, kurā tā ir piedalījusies, ar divām dalībvalstīm ierobežoto ģeogrāfisko teritoriju, par kuru Komisijai ir bijis zināms, Komisija ir pieļāvusi divas kļūdas vērtējumā.

168 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata trešā daļa ir jāatbalsta kā pamatota.

– Par pirmā pamata piekto daļu saistībā ar nolīgumu attiecībā uz sanitārtehnikas izstrādājumiem nelielas intensitātes neņemšanu vērā

169 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija esot uzskatījusi, ka nolīgumi starp dušas nodalījumu ražotājiem ir bijuši īpaši intensīvi. *A contrario*, saistībā ar divām pārējām preču apakšgrupām nolīgumi esot bijuši mazāk intensīvi, ko Komisija neesot ņēmusi vērā.

170 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata piektās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

171 Šajā ziņā, pirmkārt, kā ir ticis atgādināts šī sprieduma 16. punktā, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir secinājusi, ka prasītāja ir piedalījusies konstatētajā pārkāpumā, tas ir, vienotā un turpinātā pārkāpumā, kas tostarp attiecas uz šī sprieduma 3. punktā minētajām trim preču apakšgrupām, un, kā ir ticis nospriests šī sprieduma 53. un 54. punktā, prasītāja šo minētā pārkāpuma būtisko pazīmi, tas ir, tā materiālo jomu, ir apstrīdējusi novēloti. Tādējādi, ņemot vērā 2006. gada pamatnostādņu 22. punktu un atbilstoši šī sprieduma 147. punktā minētajai judikatūrai, Komisija ir varējusi likumīgi noteikt naudas soda pamatsummu, pamatojoties tostarp uz pārkāpuma smagumu, ņemot vērā pārkāpumu kopumā. Tādējādi nevar uzskatīt, ka šai pēdējai minētajai būtu pienākums ņemt vērā koluzīvo nolīgumu īpašo intensitāti, pieņemot, ka tā ir pierādīta, attiecībā uz vienu no attiecīgās preces apakšgrupām.

172 Otrkārt, saistībā ar prasītājas izvirzīto argumentu, ka koluzīvi nolīgumi saistībā ar sanitārtehnikas izstrādājumiem esot bijuši mazāk intensīvi nekā tie, kas attiecas uz dušas nodalījumiem, ir jākonstatē, ka saistībā ar šīm preču apakšgrupām Komisija ir savākusi pierādījumus, kas liecina, ka vannas istabu aprīkojuma ražotāji ir piedalījušies konkurences ierobežojumos, kuri ir atzīstami par vissmagākajiem, tas ir, nākotnes cenu ikgadējas paaugstināšanas saskaņošanā, kā arī nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošanā, par ieganstu izmantojot īpašus notikumus. Turklāt, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 2. un 3. pielikuma, saistībā ar sanitārtehnikas izstrādājumiem koluzīvo sanāksmju ritms Vācijā nav bijis mazāk regulārs un vairāk sporādisks nekā dušas nodalījumu gadījumā. Austrijā koluzīvās sanāksmes saistībā ar trim preču apakšgrupām ir notikušas vienā un tajā pašā apvienībā – saskaņošanas apvienībā *ASI*, kas nozīmē, ka nevar noteikt nekādu atšķirību starp preču apakšgrupām, pamatojoties uz sanāksmju regularitāti.

173 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata piektā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata devīto daļu attiecībā uz tā fakta neņemšanu vērā, ka aizliegtā vienošanās nevarēja radīt kaitējumu lejupējos tirgos

174 Prasītāja uzskata, ka Komisija neesot ņēmusi vērā faktu, ka aizliegtā vienošanās ir attiekusies tikai uz bruto cenām, nevis noteicošiem konkurences parametriem, tas ir, atlaidēm un papildatlīdzību, kas nozīmējot, ka aizliegtā vienošanās ir varējusi radīt tikai nelielu ietekmi lejupējos tirgos. Tā piebilst, ka jebkurā gadījumā specializētās apvienības *AGSI* 1998. gada 6. marta sanāksmē norisinājusies informācijas apmaiņa attiecībā uz pamatatlaidēm esot bijusi pretēja prasītājas interesēm un esot notikusi tikai vienā atsevišķā gadījumā. Saistībā ar saskaņošanas organizācijas *ASI* 2002. gada 7. novembra sanāksmē notikušo sarunu attiecībā uz atlaidēm un maržām, ko Komisija ir minējusi apstrīdētā lēmuma zemsvītras piezīmē Nr. 403, tā, lielākais, esot bijusi mēģinājums izņēmuma gadījumā saskaņot vienu vienīgu un nenozīmīgu atlaidi, kam neesot piemērojams LESD 101. pants.

175 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata devītās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

176 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka no LESD 101. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējuma izriet, ka saskaņotām darbībām ir pretkonkurences mērķis, ja ar tām tostarp "tieši vai netieši nosaka iepirkuma vai pārdošanas cenas, vai kādus citus tirdzniecības nosacījumus". Tādējādi, ņemot vērā faktu, ka LESD 101. pants, kā arī pārējās Līgumā iekļautās konkurences tiesību normas ir paredzēti, ne vien lai aizsargātu konkurentu vai patērētāju tiešās intereses, bet arī lai aizsargātu tirgus struktūru un

līdz ar to konkurenci, ir ticis nospriests, ka minētais formulējums nedod pamatu uzskatīt, ka aizliegtas būtu tikai tādas saskaņotas darbības, kurām ir tiešās sekas attiecībā uz gala patērētāju maksājamām cenām (šajā ziņā skat. Tiesas 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-8/08 *T-Mobile Netherlands* u.c., Krājums, I-4529. lpp., 36.–38. punkts). Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai novērtētu, vai saskaņotas darbības ir aizliegtas ar LESD 101. panta 1. punktu, to konkrētu seku vērā ņemšana ir lieka tad, ja ir redzams, ka to mērķis ir nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci kopējā tirgū (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *T-Mobile Netherlands* u.c., 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

177 Otrkārt, no konkurences tiesību normu pārkāpumiem piemērojamo sankciju sistēmas, kāda ir izveidota ar Regulām Nr. 17 un Nr. 1/2003 un kā tā ir interpretēta pastāvīgajā judikatūrā, izriet, ka tādām aizliegtās vienošanās darbībām kā karteļi jau paša to rakstura dēļ piemēro vislielākos naudas sodus. To iespējamā konkrētā ietekme uz tirgu un it īpaši jautājums, kādā mērā konkurences ierobežojums ir radījis lielāku tirgus cenu nekā tā, kas būtu pastāvējusi karteļa neesamības gadījumā, nosakot naudas sodu līmeni, nav noteicošs kritērijs (Vispārējās tiesas 2010. gada 19. maija spriedums lietā T-25/05 *KME Germany* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

178 Treškārt, papildus ir jāatgādina, ka, protams, pretēji 2006. gada pamatnostādnēm, 1998. gada pamatnostādņu 1.A punktā bija paredzēts, ka principā, izvērtējot pārkāpuma smaguma kritēriju, jāņem vērā šī pārkāpuma faktiskā ietekme uz tirgu gadījumos, kad to iespējams noteikt. Tomēr saskaņā ar šīm pēdējām minētajām pamatnostādnēm vienošanās vai saskaņotās darbības, kuras, kā tas ir šajā lietā, ir vērstas uz cenu paaugstināšanas saskaņošanu, jau pēc sava rakstura var tikt kvalificētas kā "sevišķi smagas" un nav nepieciešams, lai šādai rīcībai būtu īpaša ietekme vai lai tai būtu īpaša ģeogrāfiska teritorija. Šo secinājumu apstiprina fakts, ka, lai gan 1998. gada pamatnostādņu "smagu" pārkāpumu aprakstā ir tieši minēta ietekme uz tirgu un sekas attiecībā uz plašiem kopējā tirgus apgabaliem, tomēr "sevišķi smagu" pārkāpumu aprakstā, savukārt, nav minēta neviena prasība nedz attiecībā uz konkrēto ietekmi uz tirgu, nedz seku radīšanu īpašā ģeogrāfiskā apgabalā (šajā ziņā skat. iepriekš 177. punktā minēto spriedumu lietā *KME Germany* u.c./Komisija, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

179 No šī sprieduma 176.–178. punktā minētajiem apsvērumiem un atgādinājumiem izriet, ka, ja ir izdarīts pārkāpums, kas iekļaujas vissmagākajos konkurences ierobežojumos, jau tā raksturs vien ļauj ne tikai konstatēt, ka tas ir uzskatāms par ietilpstošu atbilstoši LESD 101. punkta aizliegtajās darbībās, bet arī saskaņā ar LESD 103. panta un Regulas Nr. 1/2003 noteikumiem novērtēt tā smaguma pakāpi, lai noteiktu naudas soda apmēru.

180 Šajā lietā ir jānorāda, ka, lai gan šajā pirmā pamata daļā prasītāja apstrīd, ka būtu noteikusi gala patērētājam piemērojamās cenas, tā neapstrīd, ka ir piedalījusies koluzīvos nolīgumos attiecībā uz bruto cenām. Turklāt, ņemot vērā šī sprieduma 176.–178. punktā minētos apsvērumus un atgādinājumus, tā kļūdaini norāda, ka, tā kā aizliegtā vienošanās esot galvenokārt attiekusies uz bruto cenām, tai neesot varējusi būt ietekme uz lejupejošiem tirgiem. Ja pieņem, ka aizliegtās vienošanās ietvaros īstenotajai rīcībai būtu bijis tāds galvenais mērķis, ir jānorāda, ka bruto cenas ir bāze, uz kuras pamata tiek aprēķinātas pārdošanas cenas klientiem. Tādējādi ir uzskatāms, ka bruto cenu saskaņošana starp konkurentiem var izkropļot konkurences spēles noteikumus kopējā tirgū un tātad tā veido saskaņotas darbības LESD 101. panta izpratnē. Ņemot vērā šo pašu judikatūru, prasītāja katrā ziņā kļūdaini pamatojas uz to, ka koluzīvajām apspriedēm esot gadījuma raksturs vai ka tās neesot radījušas sekas intereses neesamības dēļ.

181 Tādējādi apstrīdētā lēmuma preambulas 1211. apsvērumā Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka attiecīgie koluzīvie nolīgumi, tā kā tie ir vērsti uz nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošanu, jau pēc sava rakstura veido pārkāpumu, kas iekļaujas vissmagākajos konkurences noteikumu pārkāpumos. Ņemot vērā konstatētā pārkāpuma raksturu, Komisija tāpat ir pamatoti konstatējusi šo pašu smaguma pakāpi, lai noteiktu uzliekamā naudas soda apmēru.

182 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata devītā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata desmito daļu attiecībā uz fakta neņemšanu vērā, ka aizliegtā vienošanās neesot kaitējusi ekonomikai

183 Prasītāja norāda, ka aizliegtā vienošanās neesot kaitējusi ekonomikai un it īpaši patērētājiem, jo, pirmkārt, ar tik nelielu tirgus daļu kā tā, ko Komisija ir konstatējusi apstrīdētā lēmuma preambulas 1212. punktā, aizliegtā vienošanās neesot varējusi būt efektīva; otrkārt, tas, ka starp dalībvalstim esot bijušas būtiskas komerciālas plūsmas, neliecinot par aizliegtās vienošanās stabilitāti, un, treškārt, piespiedu mehānisma pilnīga neesamība šajā lietā drīzāk raksturojot sadarbību tikai atsevišķos gadījumos, vāju organizētības pakāpi un – šī iemesla dēļ – ietekmes uz ekonomiku neesamību.

184 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata desmitās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

185 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā ir nospriests šī sprieduma 179. punktā, ka, ja ir izdarīti tādi pārkāpumi kā tie, kas tiek aplūkoti šajā lietā, kuri iekļaujas vissmagākajos konkurences ierobežojumos, jau to raksturs vien ļauj saskaņā ar LESD 103. panta un Regulas Nr. 1/2003 noteikumiem novērtēt to smaguma pakāpi, lai noteiktu uzņēmumiem, kas tajos ir piedalījušies, piemērojamā naudas soda apmēru.

186 Turklāt ir ticis nospriests, ka, novērtējot nolīgumu atbilstoši LESD 101. panta 1. punktam, nav jāņem vērā konkrētie apstākļi, kuros izpaužas tā sekas, ja runa ir par nolīgumu, kurš ietver acīmredzamus konkurences ierobežojumus, tādus kā cenu noteikšana, tirgus sadale vai noieta kontrole (Vispārējās tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums apvienotajās lietās T-374/94, T-375/94, T-384/94 un T-388/94 *European Night Services* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3141. lpp., 136. punkts).

187 Šajā lietā darbības, kurās dalība tiek inkriminēta prasītājai, ietver acīmredzamus konkurences ierobežojumus. Šī sprieduma 102. punktā ir ticis nospriests, ka Komisija ir tiesiski pietiekami pierādījusi prasītājas dalību pretkonkurences vienošanās par cenu paaugstināšanas saskaņošanu. Šādos apstākļos Komisijai nebija pienākuma pierādīt pretkonkurences sekas.

188 Tādējādi apstrīdētā lēmuma preambulas 1211. apsvērumā Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka šajā lietā aplūkojamie koluzīvie nolīgumi iekļaujas vissmagākajos konkurences ierobežojumos. *A fortiori* apstāklis, ka attiecīgie nolīgumi nav kaitējuši ekonomikai, ja pieņem, ka tas ir patiess, nekādi nevar būt atbildību mīkstinošs apstāklis.

189 Ar prasītājas argumentu attiecībā uz piespiedu mehānisma apgalvoto neesamību šo secinājumu nevar apstrīdēt. Lai gan aizliegtās vienošanās īstenošanas kontroles pasākumu esamība var tikt ņemta vērā kā atbildību pastiprinošs apstāklis, šādu pasākumu neesamība pati par sevi nevar būt atbildību mīkstinošs apstāklis (iepriekš 132. punktā minētais spriedums lietā *Groupe Danone*/Komisija, 393. punkts).

190 Saistībā ar prasītājas argumentu attiecībā uz to, ka, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma preambulas 1212. apsvērumā minēto uzņēmumu, kas ir piedalījušies konstatētajā pārkāpumā, nelielo tirgus daļu, šis pārkāpums neesot varējis radīt kaitējumu ekonomikai, nevar izdarīt nevienu citu secinājumu. No minētā apsvēruma izriet, ka attiecīgo tirgus daļu Komisija ir novērtējusi ar 54,3 %. Šādu tirgus daļu, ja pieņem, ka tā ir pierādīta, nevar uzskatīt par nelielu. Turklāt prasītāja nepierāda, kādā veidā minētā daļa būtu nepietiekama, lai radītu kaitējumu ekonomikai. Tādējādi šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

191 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata desmitā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par pirmā pamata otro, divpadsmito un trīspadsmito daļu attiecībā uz kļūdām vērtējumā saistībā ar uz prasītāju attiecināmajiem atbildību mīkstinošajiem apstākļiem

– Par pirmā pamata otro daļu attiecībā uz prasītājas sekotājas lomas neņemšanu vērā

192 Prasītāja norāda, ka tā nekad neesot bijusi Komisijas identificētās centrālās uzņēmumu grupas daļa, bet turpretim esot aprobežojusies ar sekotājas lomu, kas, kā tas *a contrario* izrietot no Vispārējās tiesas 2011. gada 3. marta sprieduma apvienotajās lietās T-117/07 un T-121/07 *Areva* u.c./Komisija (Krājums, II-633. lpp. 308. punkts), esot pamats tās naudas soda apmēra samazinājumam. Turklāt tā atgādina, ka Austrijā notikušajās sanāksmēs tā neesot piedalījusies no paša sākuma.

193 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata otrās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

194 Šajā ziņā, ir jāatgādina, ka, lai gan atbilstoši 1998. gada pamatnostādņu 3. punkta pirmajam ievilkumam uzņēmuma vienīgi pasīva vērotāja vai sekotāja loma ir atbildību mīkstinošs apstāklis, 2006. gada pamatnostādnēs tas tā nav. 2006. gada pamatnostādņu 29. punkta trešajā ievilkumā ir paredzēts, ka Komisija var konstatēt atbildību mīkstinošus apstākļus, ja attiecīgais uzņēmums sniedz pierādījumus, ka tā dalība konstatētajā pārkāpumā ir ārkārtīgi neliela, un tādējādi pierāda, ka, veicot konkurencei atbilstošu rīcību tirgū, tas pārkāpjošus nolīgumus faktiski nav īstenojis. Ir precizēts, ka pašu faktu, ka uzņēmums ir piedalījies pārkāpuma izdarīšanā īsāku laiku nekā citi uzņēmumi, neuzskata par atbildību mīkstinošu apstākli, jo tas jau tiek ņemts vērā, nosakot naudas soda pamatsummu.

195 Šajā lietā ir svarīgi norādīt, ka, lai pierādītu, ka tās dalība konstatētajā pārkāpumā esot bijusi ļoti ierobežota, prasītāja aprobežojas ar apgalvojumu, ka tā nekad neesot ietilpusi centrālajā uzņēmumu grupā.

196 Pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma 5.2.3.2. punkta izriet, ka Komisijas konstatējuma par uzņēmumu, kas ir piedalījušies aizliegtajā vienošanās dažādās dalībvalstīs un ir bijuši piederīgi vismaz vienai saskaņošanas apvienībai, kura ir attiekusies uz trim preču apakšgrupām, centrālās grupas pastāvēšanu mērķis bija palīdzēt pierādīt vienota un turpināta pārkāpuma esamību. Šis konstatējums nekādi nenozīmē, ka uzņēmumi, kas nav bijuši piederīgi šai centrālajai uzņēmumu grupai, pārkāpumā būtu piedalījušies sporādiskāk.

197 Otrkārt, ņemot vērā 2006. gada pamatnostādņu 29. punkta trešo ievilkumu, prasītājai ir bijis jāpierāda, ka tā nav piemērojusi pārkāpjošas vienošanās, ko tā nav izdarījusi. Tieši pretēji, ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 2. un 5. pielikumā Komisija ir uzrādījusi dokumentus, kas pierāda prasītājas regulāru dalību specializētās apvienības *AGSI* sanāksmēs Vācijā, sākot no 1996. gada, un saskaņošanas apvienības *ASI* sanāksmēs Austrijā, sākot no 2001. gada. Kā prasītāja ir apstiprinājusi, atbildot uz Vispārējās tiesas sēdē uzdotu jautājumu, tā neapstrīd, ka ir piedalījusies šajās sanāksmēs. Turklāt, kā ir norādīts šī sprieduma 102. punktā, prasītāja savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem ir atzinusi, ka ir piedalījusies informācijas apmaiņā par cenām saskaņošanas apvienībā *ASI* Austrijā. Līdzīgi no prasītājas atbildes uz paziņojumu par iebildumiem izriet, ka tā ir piedalījusies sarunās par cenām specializētajā apvienībā *AGSI*. Komisija šīs sarunas ir uzskatījusi par tādām, kurām ir pretkonkurences raksturs, ko prasītāja šajā prasībā neapstrīd.

198 Treškārt, saistībā ar argumentu attiecībā uz prasītājas novēlotu iestāšanos konstatētajā pārkāpumā Austrijā ir jānorāda, ka, no vienas puses, kā ir ticis atgādināts šī sprieduma 194. punktā, šāds apstāklis nevar veidot atbildību mīkstinošu apstākli un, no otras puses, prasītāja nav norādījusi nevienu argumentu, lai paskaidrotu, kāpēc šāda novēlotā iestāšanās konstatētajā pārkāpumā Austrijā varētu liecināt par tās pasīvo lomu šajā aizliegtajā vienošanās.

199 Ceturtkārt, no iepriekš 192. punktā minētā sprieduma apvienotajās lietās *Areva* u.c./Komisija nevar izdarīt nevienu secinājumu attiecībā uz šo izskatāmo lietu. Lai gan minētajā spriedumā ir apstiprināts, ka uzņēmumam, kam aizliegtā vienošanās ir bijusi vadošā loma, var tikt piemērots naudas soda apmēra

palielinājums, Vispārējā tiesa tajā nekādā ziņā neapgalvo, ka fakts, ka [uzņēmumam] aizliegtā vienošanās nav bijusi vadošā loma, būtu uzskatāms par atbildību mīkstinošu apstākli. Turklāt saistībā ar šī sprieduma 308. punktu, uz kuru prasītāja tieši atsaucas, ir pietiekami konstatēt, ka no tā, ka minētajā 308. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka Komisija ir kļūdaini piemērojusi identisku naudas soda pamatsummas palielinājumu vairākiem uzņēmumiem, lai gan šiem uzņēmumiem vadoša loma ir bijusi būtiski atšķirīgos laikposmos, attiecībā uz šo izskatāmo lietu nevar izdarīt nekādu secinājumu.

200 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata divpadsmito daļu attiecībā uz prasītājas vidējā apmēra neņemšanu vērā

201 Prasītāja norāda, ka pretēji tam, ko saskaņā ar 1998. gada pamatnostādņu 1.A punktu tai esot bijis atļauts darīt, Komisija neesot ņēmusi vērā to, ka tā ir vidēja apmēra uzņēmums, kuram nav nedz juridiskā dienesta, nedz kādas pieredzes konkurences tiesību jomā.

202 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata divpadsmitās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

203 Šajā ziņā, pirmkārt, kā izriet no šī sprieduma 82.–91. punktā veiktās sestā pamata izskatīšanas, 1998. gada pamatnostādnes šajā lietā nav piemērojamas. Katrā ziņā ir ticis nospriests, ka, lai gan minēto pamatnostādņu 1.A punktā Komisijai ir paredzēta iespēja ņemt vērā faktu, ka lieliem uzņēmumiem lielākoties ir vairāk zināšanu un juridiski ekonomiskās infrastruktūras, kas tiem ļauj labāk izvērtēt savas rīcības pārkāpjošo raksturu un no tās izrietošās sekas no konkurences tiesību viedokļa, tas nekādi nenozīmē, ka Komisijai būtu pienākums ņemt vērā noteiktu uzņēmumu vidējo apmēru (Vispārējās tiesas 2009. gada 30. aprīļa spriedums lietā T-18/03 *CD-Contact Data*/Komisija, Krājums, II-1021. lpp., 115. punkts).

204 Otrkārt, saskaņā ar judikatūru mazie un vidējie uzņēmumi nav atbrīvoti no pienākuma ievērot konkurences tiesību normas (Vispārējās tiesas 2010. gada 28. aprīļa spriedums apvienotajās lietās T-456/05 un T-457/05 *Gütermann* un *Zwicky*/Komisija, Krājums, II-1443. lpp., 281. punkts).

205 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata divpadsmitā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– Par pirmā pamata trīspadsmito daļu attiecībā uz prasītājas sadarbības neņemšanu vērā.

206 Prasītāja norāda, ka Komisija neesot ņēmusi vērā apstākli, ka tā ir sadarbojusies izmeklēšanā un ka tā pilnībā brīvprātīgi un noteiktajos termiņos ir atbildējusi uz visiem informācijas pieprasījumiem, kā arī uz citiem pieprasījumiem.

207 Komisija apstrīd prasītājas pirmā pamata trīspadsmitās daļas atbalstam izklāstītos argumentus.

208 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru sadarbība izmeklēšanā, kas nepārsniedz to, kas izriet no uzņēmumu pienākumiem atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. un 4. punktam, nav pamats naudas soda apmēra samazināšanai (Vispārējās tiesas 2012. gada 27. septembra spriedums lietā T-347/06 *Nynäs Petroleum* un *Nynas Belgium*/Komisija, 62. punkts).

209 Taču šajā lietā prasītāja aprobežojas ar apgalvojumu, ka tā noteiktajos termiņos esot atbildējusi uz tai Komisijas nosūtītajiem informācijas pieprasījumiem. Tā kā šī rīcība iekļaujas šī sprieduma 208. punktā minētajos pienākumos, tā nevar būt atbildību mīkstinošs apstāklis.

210 No šiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata trīspadsmitā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

211 Ņemot vērā šī sprieduma 105., 109., 116., 136., 143., 155., 168., 173., 182., 191., 200., 205. un 210. punktā izdarītos secinājumus, pirmais pamats tā trešajā daļā ir jāatbalsta un pārējās daļās ir jānoraida.

212 Secinājumus, kas saistībā ar pirmā pamata trešās daļas pamatotības konstatējumu ir jāizdara attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu, Vispārējā tiesa izskatīs, īstenojot savu neierobežoto kompetenci turpmāk 245. un nākamajos punktos.

3. Par otro pamatu attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kas izriet no minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzētā 10 % maksimālā apmēra piemērošanas

213 Prasītāja būtībā norāda, ka Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, jo, minētās regulas 23. panta 2. punkta otrajā daļā paredzēto 10 % maksimālo apmēru interpretējot kā uzliktā naudas soda apmēra maksimālo līmeni, ko piemēro naudas soda apmēra noteikšanas procesa noslēgumā, kā rezultātā dažādos minētās noteikšanas posmos tā var tikt pārsniegta, un nevis kā uzliekamo naudas sodu spektra augstāko līmeni, kas tiek noteikts minētā procesā sākumā, tā esot atņēmusi sev iespēju novērtēt pārkāpuma, ko tā inkriminē prasītajai, smagumu. Turklāt ar šāda maksimālā līmeņa piemērošanu tiekot pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.

214 Komisija apstrīd prasītājas otrā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

215 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Regulas Nr. 17 15. panta 2. punkts un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkts būtībā ir identiski.

216 Turpinot ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienīgi uzliktā naudas soda galīgajam apmēram ir jāatbilst Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētajam 10 % maksimālajam apmēram un ka ar šo tiesību normu Komisijai dažādos naudas soda apmēra noteikšanas posmos nav liegts noteikt šo maksimālo apmēru pārsniedzošu starpsummu, ja vien ar naudas soda galīgo apmēru minētais maksimālais apmērs netiek pārsniegts (šajā ziņā skat. iepriekš 68. punktā minēto Tiesas spriedumu apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 257. un 258. punkts, un 2006. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-308/04 P *SGL Carbon*/Komisija, Krājums, I-5977. lpp., 82. punkts).

217 Tātad, ja izrādās, ka, pabeidzot aprēķinus, naudas soda galīgais apmērs ir jāsamazina par summu, kas pārsniedz minēto maksimālo apmēru, tad tas, ka daži tādi faktori kā pārkāpuma smagums un ilgums faktiski neietekmē uzliktā naudas soda apmēru, ir vienkārši sekas tam, ka galīgais apmērs ir noteikts, ievērojot šo maksimālo apmēru (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 279. punkts).

218 10 % maksimālais apmērs ir paredzēts, lai novērstu, ka tiek uzlikti naudas sodi, kurus – kā to ir iespējams paredzēt – uzņēmumi nebūs spējīgi samaksāt, ņemot vērā lielumu, kas – kaut arī aptuveni un neprecīzi – ir noteikts atkarībā no uzņēmumu kopējā apgrozījuma (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 280. punkts).

219 Jautājums tātad ir par maksimālo apmēru, kas ir vienādi piemērojams visiem uzņēmumiem un kas tiek noteikts atkarībā no katra uzņēmuma lieluma, lai novērstu pārmērīgu un nesamērīgu naudas sodu uzlikšanu. Šim apmēram, salīdzinot ar pārkāpuma smaguma un ilguma kritēriju mērķi, ir atšķirīgs un patstāvīgs mērķis (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 281. un 282. punkts).

220 Minētā maksimālā apmēra vienīgās iespējamās sekas ir tās, ka naudas soda apmērs, kas noteikts, pamatojoties uz šiem kritērijiem, tiek samazināts līdz maksimālajam atļautajam līmenim. To piemērojot, attiecīgais uzņēmums nemaksā naudas sodu, kas principā būtu maksājams saskaņā ar vērtējumu, kurš balstīts uz minētajiem kritērijiem (iepriekš 68. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 283. punkts).

221 No iepriekš atgādinātās judikatūras izriet, ka pretēji tam, ko norāda prasītāja, šajā lietā nevar uzskatīt, ka, Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otro daļu interpretējot kā uzliktā naudas soda apmēra maksimālo līmeni, ko piemēro naudas soda apmēra noteikšanas procesa noslēgumā, kā rezultātā dažādos minētās noteikšanas posmos tā var tikt pārsniegta, un nevis kā uzliekamo naudas sodu spektra augstāko līmeni, kas tiek noteikts minētā procesā sākumā, Komisija ir pārkāpusi šīs regulas 23. panta 3. punktu.

222 Ar prasītājas izvirzītajiem argumentiem šo secinājumu nevar apšaubīt.

223 Pirmkārt, pat ja būtu uzskatāms, ka 10 % lieluma kā maksimālā apmēra piemērošana ir pretrunā Regulā Nr. 1/2003 paredzētajam prevencijas mērķim, jo faktiski uzliktā naudas soda apmērs ir jāsamazina, lai ņemtu vērā šo robežu, tomēr šādu ierobežojumu attaisno pienākums ievērot samērīguma principu (šajā ziņā skat. iepriekš 68. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 281. punkts). Turklāt ir jānorāda, ka prasītājas izklāstītā interpretācija vēl jo vairāk būtu pretrunā prevencijas mērķim, jo ar pēdējo minēto interpretāciju, lai noteiktu naudas soda apmēru, tiek piedāvāts vispirms piemērot 10 % robežu un pēc tam ņemt vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu, kas nenovēršami izraisītu tādu naudas soda noteikšanu, kura apmērs ir zemāks par 10 % maksimālo apmēru. Tādējādi prasītājas arguments attiecībā uz Regulā Nr. 1/2003 paredzēto prevencijas mērķi nevar tikt atbalstīts.

224 Otrkārt, lai gan apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā tieši nav minēts, kādā veidā konstatētā pārkāpuma ilgums un smagums ir ņemts vērā, lai noteiktu prasītājai uzliktā naudas soda apmēru, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru lēmuma rezolutīvā daļa ir jāaplūko, ņemot vērā motīvus, ar kuriem tā ir pamatota (Vispārējās tiesas 2011. gada 22. marta spriedums lietā T-419/03 *Altstoff Recycling Austria*/Komisija, Krājums, II-975. lpp., 152. punkts). Tātad šajā lietā ir jānorāda, ka konstatētā pārkāpuma smagumu un ilgumu Komisija ir ņēmusi vērā attiecīgi apstrīdētā lēmuma preambulas 1210.–1220. un 1221.–1223. apsvērumā. No tā izriet, ka prasītājas arguments attiecībā uz to, ka apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā neesot norādīts konstatētā pārkāpuma smagums un ilgums, ir jānoraida kā nepamatots.

225 Treškārt, saistībā ar apgalvoto vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, pirmkārt, kā izriet tostarp no šī sprieduma 217. punktā minētās judikatūras, tas, ka, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzēto 10 % maksimālo apmēru, noteikti faktori, tādi kā pārkāpuma smagums un ilgums, faktiski neiedarbojas uz kādam pārkāpuma dalībniekam uzliktā naudas soda apmēru, pretēji citu dalībnieku situācijai, kuriem nav ticis piemērots samazinājums atbilstoši minētajai robežai, vienkārši ir šīs robežas piemērošanas uzliktā naudas soda galīgajai summai sekas. Otrkārt, Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka tas vien, ka beigās uzliktais naudas sods ir 10 % no prasītājas apgrozījuma, lai gan citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem šī procentuālā likme ir mazāka, nevar būt samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpums. Patiesībā šādas sekas nenovēršami izriet no 10 % maksimālā apmēra kā vienkāršā atļautā maksimālā līmeņa, kas tiek piemērots pēc naudas soda apmēra iespējamā samazinājuma saistībā ar atbildību mīkstinošiem apstākļiem vai samērīguma principu, interpretācijas (Vispārējās tiesas 2011. gada 16. jūnija spriedums lietā T-211/08 *Putters International* /Komisija, Krājums, II-3729. lpp., 74. punkts). Tādēļ šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

226 Ceturtkārt, saistībā ar prasītājas argumentu, atbilstoši kuram Komisija pati neesot droša par 2006. gada pamatnostādņu tiesiskumu, ir jākonstatē, ka tas nepalīdz pierādīt Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta pārkāpumu. Tātad šis arguments ir jānoraida kā neefektīvs.

227 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka otrais pamats ir jānoraida kā daļēji nepamatots un daļēji neiedarbīgs.

4. Par ceturto pamatu attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu tādēļ, ka Komisija neesot ievērojusi agrāko lēmumpieņemšanas praksi

228 Prasītāja uzskata, ka Komisija esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, jo, salīdzinot, no vienas puses, šo lietu un, no otras puses, Komisijas 2009. gada 22. jūlija Lēmumu par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39.396 – Tēraudrūpniecībā un gāzes ieguves rūpniecībā izmantojamais kalcija karbīds un reaģenti, kuru sastāvā ir magnijs), 2008. gada 11. marta Lēmumu par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.543 – Starptautiskie pārcelšanās pakalpojumi), 2009. gada 7. oktobra Lēmumu par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/C.39129 – Spēka transformatori) un 2008. gada 11. jūnija Lēmumu par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.695 – Nātrija hlorāts), esot redzams, ka Komisija atšķirīgas situācijas ir aplūkojusi vienā un tajā pašā veidā. Prasītāja uzskata, ka, lai gan konstatētā pārkāpuma smaguma pakāpe ļoti atšķiroties no minētajos agrākajos lēmumos aplūkoto pārkāpumu smaguma pakāpes, Komisija, lai noteiktu naudas soda pamatsummas, esot noteikusi gandrīz identisku pārdošanas vērtības proporciju, kas iekļaujas starp 15 % un 19 %.

229 Komisija apstrīd prasītājas ceturtā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

230 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijas lēmumpieņemšanas prakse nav uzskatāma par konkurences jomā uzliekamo naudas sodu tiesisko regulējumu; šādu regulējumu nosaka Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 3. punkts, ko papildina pamatnostādnes (skat. pēc analoģijas Vispārējās tiesas 2006. gada 27. septembra spriedumu lietā T-329/01 *Archer Daniels Midland*/Komisija, Krājums, II-3255. lpp., 108. punkts un tajā minētā judikatūra).

231 Turklāt, ņemot vērā plašu rīcības brīvību, kura Komisijai ir piešķirta saistībā ar naudas sodu apmēra noteikšanu, tas vien, ka Komisija savā agrākajā lēmumpieņemšanas praksē ir uzskatījusi, ka zināma rīcība ir pamats, lai uzliktu noteikta apmēra naudas sodu, vēl nenozīmē, ka tai būtu pienākums sniegt tādu pašu vērtējumu kādā vēlākā lēmumā (šajā ziņā skat. šī sprieduma 230. punktā minēto spriedumu lietā *Archer Daniels Midland*, 109. un 110. punkts un tajos minētā judikatūra).

232 Tādējādi izskatāmajā lietā ir jāuzskata, ka prasītājas vienkārša atsaukšanās uz šī sprieduma 228. punktā minētajiem lēmumiem pati par sevi ir neiedarbīga, jo Komisijai nebija pienākuma šo lietu izvērtēt tādā pašā veidā.

233 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida kā neefektīvs.

5. Par piekto pamatu attiecībā uz samērīguma principa pārkāpumu, jo Komisija neesot ņēmusi vērā prasītājas ierobežoto ekonomisko kapacitāti

234 Prasītāja norāda, ka 2009. gadā vienīgā tās ražošanas veikšanas vieta lielākoties esot tikusi iznīcināta ugunsgrēka rezultātā, kas uz vairākiem mēnešiem esot padarījis jebkādu ražošanu par neiespējamu un būtiski pasliktinājis tās finansiālo situāciju un darbības rezultātus. Tāpat tā norāda, ka esot lūgusi Komisijai naudas soda apmēra noteikšanā ņemt vērā tās ierobežoto ekonomisko kapacitāti, tomēr apstrīdētajā lēmumā Komisija neesot nedz minējusi šo lūgumu, nedz izskatījusi šos argumentus. Tā uzskata, ka, ņemot vērā šos apstākļus, naudas soda apmēra samazinājums tai esot piešķirams pat tad, ja apgrozījumā, kas ir ņemts vērā, lai noteiktu naudas sodu, tās ierobežotā ekonomiskā kapacitāte ir ņemta vērā.

235 Komisija apstrīd prasītājas piektā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

236 Pirmkārt, ievadam ir jānorāda, ka prasītājai uzliktā naudas soda apmērā ir ņemts vērā iespējams apgrozījuma samazinājums 2009. gadā, kas var izrietēt no ugunsgrēka, kurš 2009. gadā esot iznīcinājis tās vienīgo ražošanas veikšanas vietu. Lai gan no apstrīdētā lēmuma preambulas 1200. apsvēruma izriet, ka, lai noteiktu naudas soda pamatsummu, ir tikusi izmantota 2003. uzņēmējdarbības gada pārdošanas vērtība, minētā lēmuma preambulas 1262. apsvērumā ir precizēts, ka Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzētais 10 % maksimālais apmērs tomēr ir aprēķināts, pamatojoties uz 2009. gada – ugunsgrēka gada – apgrozījumu.

237 Otrkārt, saistībā ar iebildumu par prasītājas ekonomiskās kapacitātes neņemšanu vērā ir jākonstatē, ka administratīvajā procesā prasītāja nav norādījusi nevienu apstākli, kas, ievērojot 2006. gada pamatnostādņu 35. punktu, ļautu pierādīt, ka tās finansiāla situācija ir bijusi tāda, ka ar naudas soda uzlikšanu tiktu neatgriezeniski apdraudēta prasītājas dzīvotspēja.

238 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, piektais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

239 No pirmā, otrā, ceturtā, piektā un sestā pamata, kas ir tikuši izvirzīti, lai atbalstītu prasījumus attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, izskatīšanas izriet, ka pirmais pamats tā trešajā daļā ir jāatbalsta un pārējās minētā pamata daļas, kā arī otrais, ceturtais, piektais un sestais pamats ir jānoraida kā nepamatoti vai neiedarbīgi.

240 Kas attiecas uz sekām, kuras ir jāizdara saistībā ar prasījumiem attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, pirmkārt, ir jānorāda, ka, runājot par apstrīdētā lēmuma 1. pantu, Komisija minētā panta 2. punktā ir uzskatījusi, ka prasītāja ir pārkāpusi LESD 101. pantu, piedaloties pārkāpumā Vācijas un Austrijas teritorijā. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, tā kā Komisija šajā pantā nav atkārtojusi kļūdas, kuras tā prasītājai uzliktā naudas soda summas noteikšanas posmā ir pieļāvusi saistībā ar prasītājai inkriminētā pārkāpuma ģeogrāfisko teritoriju, minēto pantu nelikumība nav skārusi. Tādējādi šie prasījumi attiecībā uz daļēju atcelšanu, ciktāl tie attiecas uz apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu, ir jānoraida.

241 Otrkārt, saistībā ar apstrīdētā lēmuma 2. pantu, no vienas puses, ņemot vērā iepriekšējā punktā izdarīto secinājumu, no kura izriet, ka prasītāja ir izdarījusi LESD 101. panta pārkāpumu, Komisija, pamatojoties uz apstrīdētā lēmuma preambulas 1182. apsvērumā minētā Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta noteikumiem, minētā lēmuma 2. panta 6. punktā ir pamatoti nolēmusi uzlikt prasītājai naudas sodu. Tādējādi prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, ciktāl tie attiecas uz minētā lēmuma 2. panta 6. punktu, ir jānoraida.

242 No otras puses, ciktāl apstrīdētā lēmuma 2. panta 6. punktā ir noteikta prasītājai uzliekamā naudas soda apmērs, ievērojot, ka atbilstoši otrajam prasījumam prasītāja pakārtoti prasa Vispārējai tiesai samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, Vispārējā tiesa secinājumus saistībā ar šī sprieduma 167. punktā konstatētajām kļūdām vērtējumā attiecībā uz minētā apmēra noteikšanu izdarīs, izskatot minēto prasījumu.

243 No šī sprieduma 240.–242. punktā norādītajiem apsvērumiem izriet, ka prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu ir jānoraida pilnībā.

C – *Par pakārtoti izvirzītajiem prasījumiem attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēra samazināšanu*

244 Ņemot vērā otro prasījumu, ar kuru prasītāja pakārtoti prasa Vispārējai tiesai samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, šai tiesai, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, ir jāizskata, pirmkārt, secinājumi, kas no Komisijas pieļautajām kļūdām, kuras ir izklāstītas šī sprieduma 156.–168. punktā, ir jāizdara saistībā ar naudas soda, ko tā ir uzlikusi prasītājai, apmēra noteikšanu, un, otrkārt, citi šīs pēdējās minētās izvirzītie argumenti, kas ir vērsti uz to, lai panāktu, lai Vispārējā tiesa samazinātu prasītājai uzliktā naudas soda apmēru.

1. Par secinājumiem, kas no Komisijas pieļautās kļūdas ir jāizdara saistībā ar naudas soda apmēru

245 Ņemot vērā divas Komisijas pieļautās kļūdas vērtējumā, kuras ir norādītas šī sprieduma 167. punktā, Vispārējā tiesa, izmantojot savu neierobežoto kompetenci, kas izriet no LESD 261. panta un Regulas Nr. 1/2003 31. panta, nospriež attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēru aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu (šajā ziņā skat. iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā *KME* u.c./Komisija, 103. punkts un tajā minētā judikatūra, un iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā *Romana Tabacchi*/Komisija, 265. punkts).

246 Šajā ziņā, lai gan 2006. gada pamatnostādnes neskar naudas soda vērtējumu, ko veic Savienības tiesa, ja tā spriež atbilstoši savai neierobežotajai kompetencei (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 27. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no T-49/02 līdz T-51/02 *Brasserie nationale* u.c./Komisija, Krājums, II-3033. lpp., 169. punkts), Vispārējā tiesa šajā lietā uzskata par atbilstošu ievērot šīs pamatnostādnes, lai pārskatītu naudas soda apmēru, it īpaši tāpēc, ka tās ļauj ņemt vērā visus šīs lietas nozīmīgos apstākļus un uzlikt samērīgus naudas sodus visiem uzņēmumiem, kas ir piedalījušies konstatētajā pārkāpumā.

247 Šajā lietā, pirmkārt, kā izriet no šī sprieduma 156.–168. punktā veiktās pirmā pamata trešās daļas izskatīšanas, divas Komisijas pieļautās kļūdas vērtējumā skar "pārkāpuma smaguma koeficienta" un "papildu summas koeficienta" noteikšanu, kas veikta, lai noteiktu prasītājai uzliktā naudas soda apmēru, 15 % apmērā, ņemot vērā tikai konstatētā pārkāpuma būtiskās pazīmes, tas ir, tostarp tā ģeogrāfisko teritoriju. Turpretim prasītāja nav sniegusi pierādījumus, ka Komisija būtu pieļāvusi kļūdas, piemērojot citus minētā naudas soda noteikšanas faktorus. Tātad, runājot par secinājumiem, kas ir jāizdara no Komisijas pieļautajām kļūdām attiecībā uz naudas soda apmēra noteikšanu, Vispārējai tiesai Komisijas vērtējums ar savu vērtējumu ir jāaizstāj tikai saistībā ar "pārkāpuma smaguma koeficienta" un "papildu summas koeficienta" noteikšanu.

248 Otrkārt, Vispārējā tiesa uzskata, ka Komisija ir pamatoti uzskatījusi, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punkta un tā preambulas 872. un 873. apsvēruma, ka no 1998. gada 6. marta līdz 2004. gada 9. novembrim prasītāja ir piedalījusies vienotā un turpinātā pārkāpumā, kuru veido slepena aizliegtā vienošanās ar mērķi saskaņot šī sprieduma 3. punktā minēto trīs preču apakšgrupu nākotnes cenu paaugstināšanu Vācijas un Austrijas teritorijā.

249 Turklāt, ņemot vērā ne vien pārkāpuma raksturu, bet arī tā ģeogrāfisko izplatību, kas skar divu dalībvalstu teritoriju, un to, ka tas ir norisinājies ilgtermiņā, tas ir, gandrīz septiņus gadus, tāds pārkāpums, kas tiek aplūkots šajā lietā, ir iekļaujams vissmagākajos pārkāpumos. Ņemot vērā, ka saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 23. punktu šie pēdējie minētie ierobežojumi ir pamats tam, lai izmantotu pārdošanas vērtības proporciju, kas atrodas diapazona no 0 % līdz 30 % augšdaļā, Vispārējā tiesa uzskata, ka šajā lietā izmantotā proporcija, tas ir, 15 %, ievērojot attiecīgā pārkāpuma raksturu, atbilst minimumam (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas spriedumu apvienotajās lietās T-204/08 un T-212/08 *Team Relocations*/Komisija, Krājums, II-3569. lpp., 94., 100. un 118. punkts).

250 Tātad, ņemot vērā 2006. gada pamatnostādnes un iepriekšējā punktā izteiktos apsvērumus attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda pamatsummas noteikšanu, Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājai uzliktā naudas soda pamatsummas noteikšanas kontekstā ir piemēroti, pirmkārt, "pārkāpuma smaguma koeficientu" un, otrkārt, "papildu summas koeficientu" noteikt 15 % apmērā no attiecīgo preču prasītājas veiktās pārdošanas vērtības Vācijas un Austrijas teritorijā.

251 Ņemot vērā šī sprieduma 245.–249. punktā izteiktos apsvērumus, Vispārējā tiesa naudas soda, kas prasītājai ir uzliekams saistībā ar vienoto un turpināto pārkāpumu, kurā tā ir piedalījusies Vācijā un Austrijā, kopsummu nosaka EUR 12 517 671 apmērā.

2. Par papildu argumentiem, ko prasītāja ir izteikusi, lai atbalstītu prasījumus attiecībā uz tai uzliktā naudas soda summas pārskatīšanu

252 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, Vispārējai tiesai ir jāveic savs vērtējums, ņemot vērā visus lietas apstākļus. Vispirms šis vērtējums ir veicams, ievērojot vispārējos Savienības tiesību principus, tādus kā samērīguma princips (šajā ziņā skat. iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā *Romana Tabacchi*/Komisija, 280. punkts) vai arī vienlīdzīgas attieksmes princips (Tiesas 2009. gada 24. septembra spriedums apvienotajās lietās C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P un C-137/07 P *Erste Group Bank* u.c./Komisija, Krājums, I-8681. lpp., 187. punkts).

253 Turpinot no judikatūras izriet, ka neierobežotās kompetences īstenošana nav pielīdzināma pārbaudei pēc savas ierosmes un ka, izņemot absolūtus pamatus, kas Savienības tiesai ir jāizvirza pēc savas ierosmes, piemēram, apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamība, prasītāja ir tā, kurai ir jāizvirza pamati pret šo lēmumu un jāiesniedz pierādījumi, lai pamatotu šos pamatus (šajā ziņā skat. iepriekš 38. punktā minēto spriedumu lietā *Chalkor*/Komisija, 64. punkts).

254 Šajā lietā pirmām kārtām ir jākonstatē, kā ir norādīts šī sprieduma 49. punktā, ka trešo pamatu prasītāja ir izvirzījusi, lai pamatotu otro prasījumu, un tādējādi tas ir vērsts uz to, lai atbalstītu prasītājas prasījumu attiecībā uz naudas soda apmēra pārskatīšanu.

255 Lai pamatotu trešo pamatu, prasītāja pārmet Komisijai, ka naudas soda pamatsummu tā esot noteikusi, piemērojot vienīgi "pārkāpuma smaguma koeficientu" un "papildu summas koeficientu" un neņemot vērā šādus sešus apstākļus, kas raksturo tās dalību konstatētajā pārkāpumā. Šajā ziņā tā norāda, pirmkārt, ka minētajā pārkāpumā tā esot piedalījusies tikai divās dalībvalstīs; otrkārt, pret to izteiktais iebildums attiecoties tikai uz vienu no šī sprieduma 3. punktā minētajām trim preču apakšgrupām; treškārt, attiecībā uz šo apakšgrupu vienošanās esot tikušas slēgtas mazāk intensīvi, salīdzinot ar dušas nodalījumu apakšgrupu; ceturtkārt, tās dalībai neesot bijis starptautiskā mēroga; piektkārt, tā neesot bijusi piederīga nedz aizliegtās vienošanās iniciatoriem, nedz centrālajai uzņēmumu grupai, nedz arī uzņēmumiem, kas pirms aizliegtās vienošanās īstenošanas ir veikuši divpusēju saskaņošanu apvienību robežās, un, sestkārt, tā esot piedalījusies tikai trīs apvienību sanāksmēs.

256 Komisija apstrīd prasītājas trešā pamata atbalstam izklāstītos argumentus.

257 Šajā ziņā, pirmkārt, Vispārējā tiesa konstatē, ka seši apstākļi, ko prasītāja ir norādījusi, lai raksturotu savu dalību konstatētajā pārkāpumā, vismaz pēc būtības atbilst dažiem no argumentiem, ko tā jau ir norādījusi pirmā pamata kontekstā, kurš ir ticis izvirzīts, lai atbalstītu pirmo prasījumu. No Vispārējās tiesas veiktās minētā pamata izskatīšanas izriet, ka, izņemot argumentu, kas izriet no Komisijas pieļautās kļūdas vērtējumā attiecībā uz pārkāpuma, kurā ir piedalījusies prasītāja, ģeogrāfisko teritoriju (pirmā pamata trešā daļa), minētie argumenti ir jānoraida kā nepamatoti vai neiedarbīgi.

258 Otrkārt, Vispārējā tiesa konstatē, ka pirmā pamata trešo daļu prasītāja ir pārņēmusi kā trešā pamata kontekstā norādīto pirmo apstākli. Taču minēto apstākli, kas ir saistīts ar prasītājas dalības tai inkriminējamajā pārkāpumā ar Vāciju un Austriju ierobežoto ģeogrāfisko teritoriju, Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, šī sprieduma 247.–251. punktā jau ir izskatījusi, spriežot par iespējamo naudas soda apmēra grozīšanu.

259 Līdz ar to trešais pamats ir jānoraida.

260 Otrām kārtām Vispārējā tiesa, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, pirmkārt, uzskata, ka neviens no apstākļiem, uz kuriem prasītāja kādā veidā ir pamatojusies šajā lietā, nedz arī kāds absolūts pamats nerada iemeslu tam, lai tā izmantotu minēto kompetenci, lai pienācīgi samazinātu prasītājai uzliekamā naudas soda apmēru, kāds tas ir noteikts šī sprieduma 251. punktā. Otrkārt, Vispārējā tiesa uzskata, ka,

ņemot vērā visus šajā tiesā norādītos apstākļus, naudas sods EUR 12 517 671 apmērā, ievērojot pārkāpuma, kurā prasītāja ir piedalījusies, ilgumu un smagumu, ir piemērota sankcija, kura samērīgi un preventīvi ļauj sodīt par tās pretkonkurences rīcību.

261 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pakārtoti izvirzītie prasījumi attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 2. panta 6. punktā prasītājai uzliktā naudas soda apmēra samazināšanu ir jānoraida, jo minētais apmērs ir identisks tam, ko Vispārējā tiesa, izmantojot savu neierobežoto kompetenci, ir noteikusi šī sprieduma 251. punktā.

262 Ņemot vērā iepriekš 243. un 261. punktā izdarītos secinājumus, prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

263 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

264 Saistībā ar Padomes tiesāšanās izdevumiem ir jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai iestādes, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tātad Padome kā persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2013. gada 16. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 5

Juridiskais pamatojums 6

I – Par pieņemamību 6

II – Par lietas būtību 8

A – Par iebildēm par prettiesiskumu 9

1. Par iebildi attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta prettiesiskumu 9

2. Par iebildi attiecībā uz 2006. gada pamatnostādņu prettiesiskumu 10

B – Par prioritāri izvirzītajiem prasījumiem, kas ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu ... 11

1. Par sesto pamatu attiecībā uz atpakaļejošā spēka aizlieguma principa pārkāpumu 12

2. Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdām vērtējumā, ko Komisija esot pieļāvusi saistībā ar prasītājai inkriminējamā pārkāpuma konstatēšanu un tai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu 13

a) Par kļūdām vērtējumā attiecībā uz prasītājai inkriminējamā pārkāpuma konstatēšanu . 13

Par pirmā pamata sesto, septīto un astoto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas dalību konstatētajā pārkāpumā Austrijā 14

– Par pirmā pamata septīto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas veikto Austrijā piemērojamo cenu pielīdzināšanu Vācijā piemērojamām cenām .. 14

– Par pirmā pamata sesto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas dalību informācijas apmaiņā Austrijā 15

– Par pirmā pamata astoto daļu attiecībā uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītājas dalības aizliegtajā vienošanās apjomu 15

Par pirmā pamata ceturto un vienpadsmito daļu attiecībā uz LESD 101. panta kļūdainu piemērošanu 16

– Par pirmā pamata ceturto daļu attiecībā uz cenu saskaņošanas atbilstību klientu pieprasījumam 17

– Par pirmā pamata vienpadsmito daļu saistībā ar tirgus pārskatāmības labvēlīgām sekām attiecībā uz konkurenci 19

b) Par kļūdām vērtējumā attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēra noteikšanu .. 19

Par pirmā pamata pirmo, trešo, piekto, devīto un desmito daļu attiecībā uz kļūdām vērtējumā saistībā ar konstatētā pārkāpuma smagumu 20

– Par pirmā pamata pirmo daļu attiecībā uz apstākļa, ka prasītāja ražojot tikai preces, kas ietilpst vienā no trim preču apakšgrupām, uz ko attiecas konstatētais pārkāpums, neņemšanu vērā 20

– Par pirmā pamata trešo daļu attiecībā uz tā apstākļa neņemšanu vērā, ka prasītāja neesot zinājusi par konstatēto pārkāpumu un esot tajā piedalījusies tikai divās no sešām dalībvalstīm, uz kurām attiecās pārkāpums 21

– Par pirmā pamata piekto daļu saistībā ar nolīgumu attiecībā uz sanitārtehnikas izstrādājumiem nelielas intensitātes neņemšanu vērā 23

– Par pirmā pamata devīto daļu attiecībā uz tā fakta neņemšanu vērā, ka aizliegtā vienošanās nevarēja radīt kaitējumu lejupējos tirgos 23

– Par pirmā pamata desmito daļu attiecībā uz fakta neņemšanu vērā, ka aizliegtā vienošanās neesot kaitējusi ekonomikai 25

Par pirmā pamata otro, divpadsmito un trīspadsmito daļu attiecībā uz kļūdām vērtējumā saistībā ar uz prasītāju attiecināmajiem atbildību mīkstinošajiem apstākļiem. 26

– Par pirmā pamata otro daļu attiecībā uz prasītājas sekotājas lomas neņemšanu vērā 26

– Par pirmā pamata divpadsmito daļu attiecībā uz prasītājas vidējā apmēra neņemšanu vērā 27

– Par pirmā pamata trīspadsmito daļu attiecībā uz prasītājas sadarbības neņemšanu vērā. 27

3. Par otro pamatu attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kas izriet no minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzētā 10 % maksimālā apmēra piemērošanas 28

4. Par ceturto pamatu attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu tādēļ, ka Komisija neesot ievērojusi agrāko lēmumpieņemšanas praksi..... 30

5. Par piekto pamatu attiecībā uz samērīguma principa pārkāpumu, jo Komisija neesot ņēmusi vērā prasītājas ierobežoto ekonomisko kapacitāti 30

C – Par pakārtoti izvirzītajiem prasījumiem attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēra samazināšanu 31

1. Par secinājumiem, kas no Komisijas pieļautās kļūdas ir jāizdara saistībā ar naudas soda apmēru 32

2. Par papildu argumentiem, ko prasītāja ir izteikusi, lai atbalstītu prasījumus attiecībā uz tai uzliktā naudas soda summas pārskatīšanu 33

Par tiesāšanās izdevumiem 34